

TRÀ ĐÀM: VÌ SAO LÀM NGƯỜI TỐT MÀ VẪN KHỔ

MỤC LỤC

1. Buồn, khổ và thế nào là người tốt?	2
2. Vì sao người tốt vẫn khổ?	7
2.1 Chuyện cô bé què mù bị sét đánh chết	10
2.2 Chuyện nhân quả tiền kiếp của bà sư Hải Yến.....	15
2.3 Nhân quả không sai đợc	19
3. Khổ là do ác tâm bên trong	22
4. Cái bẫy người tốt dễ rơi vào.....	26
5. Giảm buồn khổ bằng cách nào?	29
5.1 Khi buồn nghĩ cho người khác	29
5.2 Hiểu biết sai lầm về không sát sinh (Câu hỏi về hóa kiếp)	32
6. Nếu tốt mà vẫn khổ thì phải làm gì?	33
6.1 Hai chữ máu chót.....	33
6.2 Chuyện “Người đánh mất đồng hồ” hay “Khổ đến từ đâu?”	36
6.3 Chuyện “Đại sư mất đồng hồ”	43
6.4 Ba cách đối diện đau khổ.....	45
7. Vì sao không có chồng?	46
8. Ba ý chính của Trà Đàm.....	48

1. Buồn, khổ và thế nào là người tốt?

Trong Suốt: Xin chào tất cả các bạn! Ở đây có bao nhiêu người đã từng nghe buổi trà đàm trước buổi này giờ tay đi ạ! À, tốt! Như vậy là những người còn lại chưa nghe bao giờ ạ? Nói chưa nghe bao giờ có nghĩa là không biết Trong Suốt là ai đúng không ạ? Bao nhiêu người biết Trong Suốt là ai, giờ tay ạ? *(Vài cánh tay giơ lên)*

Àc! Ít thế ạ? Được rồi, không sao. Thế tại sao mọi người đến ạ? Không biết mình là ai thì đến làm gì? Những bạn chưa biết Trong Suốt là ai, giờ tay lại đi ạ! Rồi rồi rồi. Mời bạn nam đi ạ, em có thể tự giới thiệu một chút xong rồi cho anh biết lý do tại sao em đến đây khi mà chưa biết anh là ai cả?

Bạn Nhân: *Em là Trần Ngọc Nhân, 25 tuổi. Bạn thấy đề tài hay thì bạn rủ đi.*

Trong Suốt: Bạn rủ đi, rồi. Đến đây là vì bị cám dỗ. Tiếp đi ạ! Còn ai nữa không ạ? Bạn nữ phía sau đi ạ! Đây, bạn nữ áo nâu đây ạ!

Bạn nữ áo nâu: *Dạ vâng, em chào anh Trong Suốt cùng toàn thể các anh chị em trong buổi trà đàm hôm nay. Hôm nay là lần đầu tiên em đến đây và cũng là lần đầu tiên em nghe buổi tọa đàm này. Em nhận được lời từ một người bạn học NLP cùng. Thế là em đến đây...*

Trong Suốt: À, rồi rồi.

Bạn đó: *Nhưng bây giờ vẫn chưa thấy bạn ấy đâu!*

Trong Suốt: *(Cười)* Bạn ấy... Hay là bạn ấy lừa em đến đây? Bạn em đi chơi, cho em đến đây chịu khổ. *(Cười)*

Bạn đó: *Dạ.*

Trong Suốt: *Dạ... dạ ấy hả? (Cười)* Rồi, mời các bạn khác đi ạ. Tại sao mình không biết gì mà vẫn đến đây? Có những bạn nào không đến hôm trước bao giờ, nhưng không đến đây vì bạn xui ạ? Bạn áo hoa đến lần nào chưa ạ?

Bạn áo hoa: *Dạ. Em đến lần đầu ạ!*

Trong Suốt: Lần đầu. Vì sao đến đây?

Bạn áo hoa: *Vì em thấy trên facebook, thì em thấy những cái đăng trên đó cũng là những cái em quan tâm.*

Trong Suốt: Như vậy rất nhiều người ở đây thực chất là chưa biết, chưa nghe bao giờ đúng không ạ? Càng tốt! Vì mình chưa nghe bao giờ thì sẽ rất mới mẻ.

Ở đây có bao nhiêu người nghĩ mình đã chịu khổ, đã hoặc là đang chịu khổ thì giờ tay ạ! Giờ cao đi ạ! Rồi. Những người còn lại không khổ một tí nào luôn ấy hả? Em không khổ tí nào à?

Một bạn nữ: Dạ không, em không nghĩ về vấn đề em đã khổ hay đang khổ. Mà em đang nghĩ đến cái có thể giúp mình để thoát khổ.

Trong Suốt: Vậy à? Nhưng em có khổ không?

Bạn đó: Em nghĩ là có rất nhiều cái khổ, nhưng cái quan trọng là mình vượt qua nó.

Trong Suốt: À, nhưng ý anh đây là em đã từng chịu khổ hay đang chịu khổ? Em có không?

Bạn đó: Có nhưng mà hiện tại thì...

Trong Suốt: Đã đấy, đã từng khổ, đúng không? Rồi, lại đi ạ, đã từng khổ cũng tính ạ! Những người nào đã từng khổ hoặc là đang khổ, giờ tay ạ! Nhiều hơn đi ạ! Những người còn lại thì sao ạ? Có những người không đang khổ hoặc không đã khổ không ạ, giờ tay ạ! A! Thế đến đây làm gì? Em phát biểu lại đi!

Một bạn nữ: Dạ, em thì em nghĩ là em chưa từng khổ và hiện tại em cũng chưa cảm thấy khổ ạ!

Trong Suốt: Chưa khổ bao giờ? Wow, làm thế nào bây giờ? Làm thế nào được? Em chưa từng bị người yêu giận à? Hay là...

Bạn đó: Thực ra thì em bị buồn. Em nghĩ là cái buồn thì tất cả mọi người ai cũng ít nhất một vài lần trải qua thế nhưng mà cái quan niệm khổ và buồn thì khác nhau và tùy từng người cảm nhận cái nỗi khổ khác nhau. Còn em thì nghĩ rằng là em chưa bao giờ em khổ.

Trong Suốt: Vậy theo em sự khác nhau giữa buồn và khổ là thế nào?

Bạn đó: Tại vì buồn nó chỉ là cảm giác nhẹ hơn của khổ. Khổ nó giống như là một cái nỗi đau nó quá là sâu sắc để cho người ta cảm nhận rằng cuộc đời người ta đau khổ. Thì nó sẽ nặng nề hơn là...

Trong Suốt: Rồi, anh hiểu quan điểm của em rồi. Ở đây những ai đã giờ tay khổ thì kể chuyện khổ của mình đi ạ! Cảm ơn em. Ai đã giờ tay khổ? Bạn áo hồng bên cạnh đấy. Em có thể giới thiệu một chút trước khi phát biểu không?

Bạn Dư: Chào mọi người. Mình là Dư, mình đến từ Đà Nẵng. À, theo em nghĩ thì...

Trong Suốt: Tên tuổi, nghề nghiệp, tình trạng hôn nhân. Đấy! Quên mất! Truyền thống của nhóm này là thế! Khi mình giới thiệu thì giới thiệu tên tuổi, nghề nghiệp, tình trạng hôn nhân và gia đình. (Cười)

Bạn Dư: Em giới thiệu lại một lần nữa. Em tên là Dư, hiện nay là 27 tuổi, tình trạng là độc thân.

Trong Suốt: Độc thân, rồi!

Bạn Dư: Thì này giờ mọi người nói về cái việc buồn và khổ thì em nghĩ là mỗi người sẽ gặp được cái thực trạng mình không vừa ý này, hoặc nhiều khi chỉ nghĩ tới đó thôi đã là khổ rồi. Tùy vào cảm nhận của mỗi người khác nhau giữa nỗi buồn, nỗi khổ. Nhưng mà ai cũng sẽ có một lần nào đó chịu khổ. Có thể như bạn ấy nói là buồn và khổ thì khác nhau. Nhưng mà để nói là sâu hơn thì em nghĩ là không thể phân biệt hai cái với nhau được. Em chỉ nghĩ như vậy thôi. Còn nếu như mà bảo kể ra thế nào là khổ thì chắc cũng khó.

Trong Suốt: Em thử kể một cái khổ của em đi! Anh cũng đồng quan điểm là rất khó tách ra. Em thử kể một cái khổ để cho mọi người thấy thế nào là khổ đi.

Bạn Dư: Ví dụ như cái đơn giản thôi! Chẳng hạn như hôm nay là một ngày khá nóng nực. Em nghĩ khi mà nóng nực, nếu bắt buộc phải ra đường chịu đựng hơn hai tiếng ngoài nắng thì em nghĩ đó cũng là một cái khổ.

Trong Suốt: Tốt! Ví dụ tốt!

Bạn Dư: Ví dụ như vậy, còn bình thường sẽ gặp một số những cái khác nữa... Rất là nhiều, em thấy để kể ra thì cũng khá là nhiều.

Trong Suốt: Rất tốt! Rất tốt! Đức Phật nói: “Đời là bể khổ”, nghĩa là thế nào? “Đời là bể khổ” nghĩa là mình rất dễ gặp khổ hay là khó gặp khổ ạ? Theo mọi người dễ hay khó ạ? Dễ chứ đúng không ạ? Nếu khó thì đã không có câu nói như vậy? Phong có khổ tí nào không? Em trông vui vẻ mà, hạnh phúc, béo tốt, đúng không? (Cười) Có tí khổ nào không?

Bạn Phong: Có ạ!

Trong Suốt: Đã từng có đúng không? Rồi! Khổ cơ bản là mọi người đều đồng ý đúng rồi a. Ở đây bao nhiêu người nghĩ mình là người tốt? Tương đối tốt thôi ạ! Như thánh nhân thì khó rồi nhưng mà tương đối tốt đi ạ, gơ tay ạ! Ít thế à? Những người còn lại là người xấu hết à? Những ai nghĩ mình là người xấu, gơ tay ạ! (Có vài cánh tay gơ lên) Có hai, ba người là kẻ xấu à? Rồi! Bao nhiêu người nghĩ mình kha khá, không phải tương đối tốt mà là kha khá tốt, gơ tay ạ! Rồi! Vì sao em lại nghĩ mình kha khá tốt? Mời bạn áo xanh!

Bạn áo: Dạ, em là Lực. Em 28 tuổi, em đang làm FPT, em độc thân.

Trong Suốt: Lại độc thân tiếp? Hay đây! Hôm nay có nhiều người độc thân nhi! Em nói đi!

Bạn Lực: Em nghĩ là người khá tốt vì em có làm một số chuyện xấu.

Trong Suốt: À không. Ý anh là nhân mạnh phần tốt thôi. (Cười) Tại sao em nghĩ mình khá tốt?

Bạn Lực: À, ý là em làm việc tốt nhiều hơn, việc xấu ít hơn.

Trong Suốt: Em kể một hai việc tốt em đã từng làm xem nào! Không cần kể việc xấu đâu, chỉ cần kể việc tốt thôi. Kể một vài cái để chứng tỏ tôi khá tốt chứ đâu đến nỗi.

Bạn Lực: Em đối xử khá tốt với người yêu em.

Trong Suốt: Rồi, từ té với người yêu, đúng không? Được rồi. (Thầy quay sang hỏi một bạn khác) Em có thuộc loại khá tốt không?

Bạn đó: Dạ có!

Trong Suốt: Em giới thiệu đi!

Bạn Thiện: Dạ, em tên Thiện, em cũng độc thân. Em nghĩ em hay quan tâm đến những người xung quanh, những người trong gia đình cùng với đồng nghiệp. Làm việc với nhau thì quan tâm đến họ thì em nghĩ đó cũng là điều tốt.

Trong Suốt: À, được, rất tốt. Mời em nữ đi ạ.

Bạn Ngà: Dạ, em tên Ngà, em 23 tuổi. Em độc thân nhưng mà...

Trong Suốt: Cũng độc thân? À nhưng mà sao em?

Bạn Ngà: Anh muốn hỏi gì?

Trong Suốt: À, anh hỏi là tại sao em nghĩ mình khá tốt?

Bạn Ngà: Không, em tốt mà! (Mọi người cười)

Trong Suốt: Tốt à? Được. Càng tốt. Tại sao em nghĩ mình là người tốt?

Bạn Ngà: Dạ, nói chung là em thấy em có thể giúp đỡ được mọi người trong tất cả mọi chuyện khi mà họ cần mình. Nhưng mà giờ việc cụ thể em cũng không biết nữa.

Trong Suốt: Ví dụ như chưa từng hại ai bao giờ, đây là người tốt đấy! Người tốt là người không hại người khác. Đúng không ạ?

Bạn Ngà: Dạ.

Trong Suốt: Con kiến, con muỗi không thêm hại!

Bạn Ngà: Không, muỗi thì có hại ạ.

Trong Suốt: Vẫn có hại à? À, rồi. Còn kiến thì không hại đúng không?

Bạn Ngà: Dạ kiến thì không hại.

Trong Suốt: Được, mời em bên cạnh. Em tùm tùm cười này giờ, em giới thiệu đi!

Bạn Hằng: Dạ, em tên Hằng, 25 tuổi, độc thân. Anh muốn hỏi chi?

Trong Suốt: Anh hỏi vì sao em nghĩ mình là người... Em thuộc loại nào? Tốt hay khá tốt?

Bạn Hằng: Tương đối tốt!

Trong Suốt: Đây, khá tốt. Vì sao em nghĩ là em tương đối tốt?

Bạn Hằng: Dạ tại vì là trước đây em cũng đã từng có một vài suy nghĩ và tư duy không được tốt lắm.

Trong Suốt: Ừ, không nhưng anh hỏi khía cạnh tốt cơ mà?

Bạn Hằng: Dạ?

Trong Suốt: Anh đang hỏi khía cạnh tốt cơ mà!

Bạn Hằng: Em cũng giống như bạn là em chưa từng hại ai và em không nghĩ xấu cho ai.

Trong Suốt: Ừ. Thêm một người cuối cùng đi ạ, mời bạn nam áo xanh đây ạ. Em là lần đầu đến đây hay lần thứ mấy nhỉ?

Bạn Duy: Lần thứ tư.

Trong Suốt: Lần thứ tư cơ à! Rồi, em giới thiệu lại đi!

Bạn Duy: Dạ, em là Duy, năm nay em 24 tuổi. Em vẫn đi học, vẫn độc thân.

Trong Suốt: Ừ. Em thuộc loại người gì? Tốt hay khá tốt, hay là xấu?

Bạn Duy: Thực ra như thế nào là tốt?

Trong Suốt: Tự em quyết định mà! Cái này do em quyết định.

Bạn Duy: Từ lâu lắm rồi em không có suy nghĩ về tốt xấu nữa, chỉ đơn thuần là sống dựa theo cảm giác thoải mái là được.

Trong Suốt: Nhưng nếu có ai hỏi em là thuộc loại người tốt, khá tốt hay là xấu thì em sẽ trả lời thế nào?

Bạn Duy: Nếu mà bạn đó cho em một cái chuẩn của bạn đó thì em sẽ trả lời, chứ còn về bản thân suy nghĩ của em thì em cảm thấy cái chuyện đó không quan trọng.

Trong Suốt: Ừ. Mời em áo trắng đi ạ!

Bạn Quang: Em tên Quang, em 23 tuổi, em là giáo viên. Trả lời câu hỏi của anh thì em thấy em là người tốt bởi vì là em luôn cố gắng giúp đỡ mọi người. Nếu mà không giúp được người ta thì em cũng không có hại người ta. Thì em nghĩ như vậy là tốt.

Trong Suốt: Nói chung cơ bản những người ngồi đây là người tốt. Người tốt thì mới đi nghe trà đàm chứ đúng không? Người xấu chắc đi làm việc xấu chứ ngồi đây làm gì? Như vậy là ở đây chúng ta có thể thấy hai điều: Mọi người đều cơ bản là tốt và cơ bản là... là gì ạ?

Mọi người: Là khổ.

2. Vì sao người tốt vẫn khổ?

Trong Suốt: Cơ bản là khổ đúng không ạ? Giờ tay lúc này thì phải đến chín mười mấy phần trăm nên rất hợp với chủ đề trà đàm ngày hôm nay là: **“Tại sao tốt mà vẫn khổ?”**, đúng không ạ? Có bao nhiêu người cảm thấy rằng là: **“Tôi tốt mà, tôi tốt thế này lẽ ra tôi không nên bị khổ”**. Đã từng cảm thấy chưa ạ? Tôi tốt thế này cơ mà! Tôi đã không làm điều hại ai hết mà tại sao tôi lại khổ? Giống như trong mối quan hệ với người ta, mình tử tế với người ta mà người ta lại lừa dối mình. Đây là một ví dụ của việc là: **“Tốt thế này mà sao tôi vẫn khổ”** đấy!

Hay là mình không hại ai hết, tự nhiên có người đến tìm cách hại mình, nói xấu mình sau lưng. Không hại bất kỳ người nào hết. **Có bao nhiêu người đã từng đặt câu hỏi là: “Tại sao mình cũng tử tế”** - hay là tốt đấy ạ - **“mà mình lại khổ?”** chưa ạ? Bao nhiêu người đã từng có giờ tay ạ? Rất đông đúng không ạ?

Bao nhiêu người có câu trả lời là tại sao tôi tốt mà tôi vẫn khổ? Ai có rồi giờ tay ạ?

Không ai có câu trả lời à? Mình phải có câu trả lời tương đối rồi chứ ạ? A, được một bạn, hai bạn. Ba bạn, tốt quá! Mời bạn áo da cam đi ạ. Mời em!

Bạn Ly: Em là Ly.

Trong Suốt: Em làm nghề gì? Nhân viên bán hàng à? **Vì sao tốt mà vẫn khổ?**

Bạn Ly: Em đã từng nghĩ tới nhân quả, là do những gì mình gây ra từ kiếp trước.

Trong Suốt: À rồi. Bạn Ly là người đã tìm hiểu về đạo Phật rồi, đúng không? Bạn mới nói rằng là: Đơn giản thôi, tôi tốt mà khổ đơn giản là vì nhân quả. Có bạn nào có câu trả lời bổ sung không ạ? Bạn áo xanh ấy, trông em quen quen đúng không? Em đến đây lần thứ mấy rồi?

Bạn Vương: *Một rồi ạ! Em tên là Vương, nghề nghiệp là cho thuê xe du lịch. Em có bổ sung khổ là bản chất của đời sống rồi, mình không thể tránh được, mình chỉ còn cách là thoát ra.*

Trong Suốt: Nhưng vì sao lại khổ? Vì sao em tốt mà em vẫn khổ? Em có tốt không? Vì sao em vẫn khổ? Em có khổ không?

Bạn Vương: *À, hiện giờ thì ít.*

Trong Suốt: Nhưng đã từng đúng không?

Bạn Vương: *Dạ.*

Trong Suốt: Vì sao em đã tốt mà đã từng khổ? Đời là vậy đúng không? Được, cũng được. Vì đời là vậy! Mời em, em giới thiệu đi! Em chắc là dân kỹ thuật đúng không?

Bạn đó: *Dạ.*

Trong Suốt: Được, dân kỹ thuật chắc có câu trả lời khoa học hơn đúng không? Em chắc là không phải dân kỹ thuật đúng không, Vương ấy?

Bạn Vương: *Dạ vâng.*

Trong Suốt: Đây, nên câu trả lời của tôi là gì? Đời là vậy! Mời một câu trả lời kỹ thuật hơn đi ạ!

Bạn được hỏi: *Không, em thì em cũng giống bạn.*

Trong Suốt: Giống hệt bạn ấy hả?

Bạn đó: *Em cũng nghĩ là do nhân quả, có lẽ là chuyện đó mình đã từng gây ra mà mình không biết.*

Trong Suốt: Như vậy là có một câu chung là nhân quả đúng không ạ? Câu trả lời thứ hai là gì? Đời là thế! Có ai có câu trả lời khác không ạ? Có một ai đó tìm ra một câu trả lời khác không ạ? Mời em, em áo trắng!

Bạn được hỏi: *Theo em nghĩ thực tế thì là do mình không tốt, cái thái độ của mình chưa hành xử tốt với người ta.*

Trong Suốt: À, bạn này có câu trả lời mang tính tâm lý hơn, là vì mình chưa biết cách, đúng không? Chưa có thái độ tốt và hành xử tốt. Em có thể ví dụ rõ hơn được không?

Bạn đó: *Nói chung ví dụ như em đi chơi với người yêu mà em keo kiệt thì người yêu sẽ chia tay liền.*

Trong Suốt: Keo kiệt ấy hả? Ví dụ, thế nào là keo kiệt? Cả hai cùng ăn xôi, đúng không? Ăn xong đứng lên?

Một bạn: Bùng!

Trong Suốt: Hả? Bùng hả? (Mọi người cười) Đà Nẵng có biết chữ bùng không nhỉ? Bùng là bỏ đi đây, trốn đây! Gói xôi bao tiền thế nhỉ?

Một bạn: Mười nghìn.

Trong Suốt: Mười nghìn, thế mà cũng bùng! Thế là... mới bỏ đúng không? Được, ví dụ tốt đấy! Vì tôi khổ vì thái độ của tôi? Vì thực ra tôi cũng chẳng tốt lắm. Được, ý tưởng rất hay đấy ạ! Được rồi. Hình như mình đã nghe... đã nói chuyện về nhân quả ở đây lần trước rồi đúng không? Còn ai có ý tưởng khác không ạ? Mời bạn!

Một Bạn nữ: Em tên là Trà ạ, em đã có bạn đời.

Trong Suốt: Bạn đời rồi? Đã có con đời chưa? (Cười)

Bạn Trà: Dạ?

Trong Suốt: Con đời em có chưa?

Bạn Trà: Dạ. Chưa có con đời ạ. Cá nhân em suy nghĩ là số mình vẫn khổ là vì có ba nguyên nhân. Nguyên nhân đầu tiên như bạn chia sẻ là nhân quả ạ, có thể là do mình đã từng làm việc không tốt. Nguyên nhân thứ hai em nghĩ có thể là do suy nghĩ của mình. Mình có thể khởi lên một cái tâm xấu nhưng mình không có làm điều đó. Ví dụ như nhìn người nào đó thì mình cảm thấy mình muốn đập người đó một trận chẳng hạn nhưng mình không có đập. Cái thứ ba em nghĩ là thử thách của chính bản thân mình. Để đến được con đường hoàn thiện bản thân, thì nó phải trải qua thử thách.

Trong Suốt: À... Rất tốt. Em làm nghề gì ấy nhỉ?

Bạn Trà: Em ở Quảng Bình ạ! Em làm mỹ phẩm ạ!

Trong Suốt: Bạn Trà có một câu trả lời rất hay. Ba lý do đúng không?

Thứ nhất là nhân quả. Mình đã từng làm điều xấu ở trong đời trước chẳng hạn, thì đời này mình phải chịu thôi.

Thứ hai là tâm lý, là nhiều khi mình không làm điều xấu nhưng trong lòng nghĩ điều xấu. Thí dụ: nhìn cái mặt ghét thế thì chỉ muốn đập cho một đập. Thế là gieo một nhân xấu, một việc xấu ở trong lòng, trong tâm mình.

Thứ ba là đôi khi nổi khổ ấy, đối với bạn ấy là một thử thách trong cuộc sống để hoàn thiện hơn đúng không? Rất tốt! Câu trả lời rất hay đấy!

2.1 Chuyện cô bé què mù bị sét đánh chết

Trong Suốt: Mọi người biết chuyện chú bé què-mù-bị sét đánh chết chưa ạ?

Mọi người: Chưa ạ!

Trong Suốt: Thế thì mình sẽ kể chuyện đấy. Theo truyền thống thì luôn luôn cần một... cần một gì ạ? Đố ai biết ạ!

Một bạn: Nhân vật.

Trong Suốt: Cần một nhân vật. Cần một người đóng vai chú bé! Ở đây có ai sẵn sàng đóng vai chú bé què mù bị sét đánh không ạ? Hơi kinh đấy ạ! Ở đây có ai đủ dũng cảm để đóng vai này không? Không có ai ạ! Dũng cảm lên đi ạ! Có bạn nam nào không? Chú bé? Hay là cô bé? Cô bé cũng được. Cô bé què mù và bị sét đánh chết. Quá sợ! Mặt mọi người tái xanh thế kia rồi thì chịu rồi! Rất tiếc là chuyện nó lại cần một nhân vật. Quên mất là truyền thống của Trong Suốt là bao giờ cũng cần có một người đóng vai.

Một bạn: Kết thúc có hậu không ạ?

Trong Suốt: Kết thúc có hậu hay không à? (Mọi người cười) Có hậu hay không là tùy quan điểm của mỗi người. Nhưng vai này rất quan trọng nên phải có trước xong rồi mới tiếp tục được. Không có ai ạ? Mọi người cố gắng đi! Dũng cảm đi ạ! (Một bạn nữ giơ tay) Rồi, rất tốt! Em giới thiệu đi!

Bạn nữ: Em tên là Phượng. Em đang làm ngân hàng.

Trong Suốt: Ừ. Bao nhiêu tuổi rồi? 16 à?

Phượng: 36 ạ!

Trong Suốt: 36, rồi. (Mọi người cười) Phượng, 36 tuổi, làm ngân hàng. Tình trạng hôn nhân?

Bạn Phượng: Dạ, có gia đình rồi.

Trong Suốt: Ngày xưa ngày xưa, thời nhà Tống của Trung Quốc, có một cô bé ăn xin, quên mất chưa nói phân ăn xin, khốn khổ không ạ? Cô bé ăn xin bị què tên là... Em là gì Phượng ấy nhỉ?

Bạn Phượng: Tiểu Phượng ạ!

Trong Suốt: Tiểu Phượng luôn? Wao! Tên là Tiểu Phượng. Tiểu Phượng là cô bé ăn xin bị què nhưng có một tấm lòng rất tốt bụng. Đấy! Hàng ngày cô đi ăn xin hết từ làng này qua làng khác, xóm này qua xóm khác và cô phải chịu cái nỗi khổ của một người ăn xin và què, què thì

lết lết thôi. Không ai ở cái làng xóm đấy có lòng thông cảm đem cô về nuôi hết nên cô cứ khổ từ ngày này sang ngày khác, tháng này qua tháng khác.

Ở vùng đất đấy có một con sông, khá là rộng, sóng rất là dữ. Do sông không có cầu gì hết, nên đã từng có nhiều người lội qua, đi thuyền, đi phà qua đã từng bị chết rất nhiều. Tiểu Phụng cảm thấy rất là thương cảm những người đã chết. Và một hôm cô bé đã làm một việc hết sức là kỳ quái. Mọi người biết là gì không ạ? Ban ngày thì cô đi ăn xin và nhưng đến buổi chiều chiều cô ra đoạn sông sóng lặng nhất, hẹp nhất, cô góp từng hòn đá một và ném xuống.

Mọi người đi qua và hỏi là: “*Con bé Tiểu Phụng què kia! Mà làm cái trò gì vậy? Tại sao cứ ném đá xuống sông để làm gì?*”. À, cần một người, tiếp tiếp. Cần một người đóng vai là công tử đẹp trai ạ. Con nhà giàu. Rồi.

Một bạn nam: *(Nhận ngay) Em ạ! (Mọi người cười)*

Trong Suốt: A được được... Em áo xanh! Vai này sướng quá đúng không ạ? Em tên là ấy nhi?

Bạn đó: *Em tên là Lượm.*

Trong Suốt: Lượm đúng không ạ? Mọi người không hiểu tại sao hết, nhưng mọi người không biết rằng là hàng ngày ở khúc sông đấy, có một chàng công tử mặc áo xanh, rất đẹp trai và con nhà giàu lúc nào cũng đi qua. Chàng công tử Lượm này rất là hiếu thảo vì là mẹ của chàng ở bên bờ này sông, bà mẹ bị bệnh nặng nên là chàng suốt ngày phải qua sông để lấy thuốc về cho mẹ.

Đoạn sông đấy tuy hẹp và nó sâu, chỉ cần đến mùa nước có thể có xoáy và có những lỗ hổng ở phía bên dưới và chàng có thể chết. Cô bé Tiểu Phụng nhìn thấy chàng như vậy, cảm thấy rất là thương chàng, một người có tấm lòng hiếu thảo và sẵn sàng chịu nguy hiểm. Không chỉ như vậy mà còn nhiều người tốt khác cũng đi qua khúc sông đấy. Và Tiểu Phụng quyết định là mình sẽ góp từng hòn đá một để dần dần biến thành một cái gì? Một cây cầu hay một con đường để vượt qua khúc sông. Ít nhất là những viên đá, khối đá để mọi người đặt chân đi qua, an toàn hơn nhiều.

Thế thì hàng ngày công tử Lượm đi qua, còn cô bé ăn mày Phụng thì ném đá. Lượm là người đầu tiên cảm thấy khâm phục lòng tốt và sự kiên trì của cô bé. Vì cô bé là người rất là khổ sở, khổ nhất trong cái vùng đấy mà vẫn bỏ sức lực một cách vô tư ra để giúp mọi người. Thế là mỗi lần đi qua sông thì Lượm cũng giúp cô một tay, cũng đến và xúc những xô đá hoặc là lượm những xô đá. Đấy, tên Lượm quá chuẩn luôn! Lượm những hòn đá mà vừa sức mình bê để vớt xuống sông. Chẳng mấy chốc mà câu chuyện giữa công tử nhà giàu và cô gái ăn mày què nổi tiếng cả vùng. Và rất nhiều người tò mò đến và tất cả đều cảm phục vì lòng tốt của cô gái ăn mày. Thế là càng thêm nhiều người nữa, nhặt đá, đào đá, xúc đá ném xuống sông. Theo mọi người cô gái có phải người tốt không ạ?

Một bạn: *Người tốt!*

Trong Suốt: Tốt đúng không ạ? Nếu mọi người biết chuyện đấy thì có đến giúp cô không ạ? Mình tưởng tượng đi ạ! Mình là dân chúng trong vùng, thì mình có đến giúp không? Và dân chúng trong vùng đến rất nhiều, đến giúp dân, giúp dân. Và cây cầu sắp được hoàn thành.

Tuy nhiên một tai nạn lao động thương tâm đã xảy ra. Một hôm nhân lúc đập đá. *(Cười)* Đập đây là đập viên đá đấy ạ! Tiểu Phụng đập viên đá để ném xuống sông thì một viên đá nhỏ đã bay vào mắt của cô và cô đã trở nên mù lòa. Sợ chưa? Tốt mà gì? Mà sướng hay khổ ạ?

Nhiều người: *Khó.*

Trong Suốt: Quá khổ! Thế theo mọi người lúc mù lòa, cô có làm nữa không ạ? Vẫn làm đúng không ạ? Hằng ngày, bây giờ cô ấy đã mù rồi nhưng mọi người đến, mọi người vẫn cho cô đủ đồ ăn và cô vẫn kiên trì đập và ném từng viên đá trên dòng sông, tiếp tục như vậy. Và một ngày, sau 3 năm như vậy, dưới sự dẫn đầu của Tiểu Phụng và sự góp sức của dân làng thì cây cầu đã được hoàn tất.

Mọi người rất là vui sướng, những người dân trong làng từ nay sẽ không bị nước cuốn nữa. Tuy nhiên, lại một tai nạn thương tâm nữa lại xảy ra. Cô gái tốt bụng Tiểu Phụng. Em nghe có thương tâm không? Ngay cái ngày mà cây cầu hoàn thành, cô bé ăn xin Tiểu Phụng đã què, xong lại mù rồi, lại bị một tia sét trên trời giáng xuống lăn ra chết. Dân làng vô cùng thương cảm, đặc biệt là công tử Lượm, chàng khóc lóc thảm thiết bên bờ sông. Rồi, bây giờ cần một nhân vật. Người này đóng vai một nhân vật quan trọng, tên là Bao Công. Có ai biết Bao Công không ạ? Ai đóng vai Bao Công đi ạ! Rồi, em tên gì?

Bạn nam: *Phạm Phú Cầu.*

Trong Suốt: Tên là Cầu luôn hả? Chuẩn! Thời nhà Tống có một vị quan rất nổi tiếng tên là Bao Công. Mọi người biết Bao Công không ạ? Bao Công là một vị thần tên là Văn Phúc Tinh. Ông là một vị thần trên trời và ông ấy tái sinh làm người phạm để làm cho xã hội công bằng hơn. Khi Bao Công tái sinh xuống trần thì mặt ông đen sì và trên trán có mặt trăng ấy ạ! Phủ Khai Phong có...?

Mọi người: *Bao Thanh Thiên.*

Trong Suốt: Đấy, ai cũng biết chuyện đấy đúng không ạ? À, mặt bạn này hơi đen, chuẩn! Thế là Bao Thanh Thiên đi ngang qua vùng đấy và thấy một chàng trai khóc thảm thiết. Ông liền xuống kiệu và hỏi. À, khi ông xuống kiệu thì Vương Triều, Mã Hán gồng gánh hai bên đứng không ạ? Xong Triền Chiêu lại còn gì? Đi trước. Triền Chiêu chạy ra gặp công tử Lượm và nói: *“Tại sao chàng lại khóc thế này?”* rồi đưa đến gặp Bao Công. Rồi mới đến đoạn Bao Công kia. Lượm kể lại toàn bộ câu chuyện là: *“Tôi khóc vì cảm thấy ông trời quá bất công. Một cô gái hiền lành, lương thiện, tốt bụng, hy sinh vì mọi người thì đầu tiên là què, sau đó lại mù này, rồi sau đó sét đánh chết nữa. Thế mà người ta lại nói là ông trời có lòng công bằng. Tôi không thấy có tí công bằng nào ở đấy hết.”*

Và đến Bao Công nghe câu đấy xong thì cũng cảm thấy gì? Cảm thấy bất công quá! Bao Công nhưng lại cảm thấy bất công. Bao Công lúc đấy tức lắm, đấy, rất là bức tức trong lòng, vì thấy một người tốt như vậy mà lại bị đối xử bất công như vậy. Thế là lấy bút viết lên trụ cầu

- có một cái chỗ để đề tẩm biển ấy: “*Thà làm điều xấu còn hơn!*”. Xong rồi ông đi về kinh thành. Nhưng mà đi được một, hai ngày thì bắt đầu cảm thấy có gì đó sai sai, câu đấy của mình có gì sai sai, do bức xúc mà, thấy có điều gì đó không đúng lắm.

Cần một người đóng vai hoàng thượng. Ở đây mọi người toàn đóng vai sứ tướng thôi. Hoàng thượng giá lâm!!! Có ai đóng không ạ? Vua sứ tướng mà! Yên tâm, rất là tốt! Rồi! Hoàng thượng Vương đã giá lâm! Tên Vương có khác. Hoàng thượng nhà Tống tên là Vương. Vương hoàng thượng, đang ngồi ở vườn thượng uyển thì Bao Công Cầu đi vào. Thế là Vương hoàng thượng mới hỏi. Bao Công thì trong lòng đã rất bức xúc vì cảm thấy có gì đó sai sai rồi. Bao công vừa đi một chuyến đi vi hành về nên hoàng thượng hỏi đủ chuyện thì bỗng nhiên nghe tin vui do phi tần mang đến là hoàng hậu đã sinh ra được một công chúa nhỏ bé nhưng vô cùng xinh đẹp. Thế là cả vua và cả Bao Công cùng đến thăm tiểu công chúa.

Khi Bao Công đến nơi thì hoàng hậu nói là không hiểu sao đứa bé này kể từ khi ra đời đến nay khóc từ sáng đến đêm luôn, không dừng lại một tí nào. Bàn tay đứa bé nắm chặt thế này này, ai mở ra cũng không được. Bao Công lấy làm lạ, đến gần và chạm vào tay cô bé một cái.

Ai dè vừa chạm bàn tay cô bé thì làm sao? Bàn tay cô bé mở ra luôn và trên tay cô bé có những chữ gì? “*Thà làm điều xấu còn hơn!*”. Bao Công lấy tay xóa một cái thì dòng chữ biến mất luôn và khi vừa xóa xong thì cô bé lập tức liền hết khóc. Nhà vua cảm thấy rất kỳ lạ, tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy rất là kỳ lạ, mới hỏi Bao Công và Bao Công kể rõ sự tình. Tất cả mọi người đều thấy kỳ lạ mà không biết vì sao.

Đêm hôm đấy Bao Công nằm ngủ. Bao Công là Văn Phúc Tinh nên là mọi người xem hay có đoạn Bao Công xuống gặp Diêm Vương để hỏi đấy. Ông Văn Phúc Tinh này có khả năng mơ, đọc những giấc mơ nói về thực tại, nói về thực tế. Thì đêm hôm đấy ông đến gặp Diêm Vương trong giấc mơ và ông mới hỏi Diêm Vương là: “*Tại sao lại có chuyện kỳ quái như vậy, tại sao công chúa vừa sinh ra có chữ trên tay và khóc rất nhiều, mà tôi vừa sờ một cái thì biến mất?*”. Thì Diêm Vương mới kể là: “*Công chúa đó chính là cô bé Tiểu Phụng ngày xưa*”.

Bao Công lại hỏi là: “*Tại sao lại thế?*”. Diêm Vương mới nói là: “*Ở đời trước ấy, cái cô bé Tiểu Phụng này đã làm rất nhiều điều xấu - một kẻ cuồng hào ác bá, bắt nạt, chặt chân dân lành, đâm mù mắt, giết chết dân lành nên là theo luật nhân quả thì ta quyết định cho nó 3 đời chịu khổ. Đời thứ nhất nó sẽ bị quả báo là bị què. Xong nó chết rồi thì đời sau cũng không có gì sướng cả, đời sau lại chịu quả báo là mù.*”

Chết một lần nữa, thì sao ạ? “*Đời sau lại một lần nữa tái sinh thì chịu quả báo là sét đánh. Tuy nhiên là cái đời gần đây của cô bé, cô bé đã rất là thay đổi. Tuy bị què nhưng tinh thần vì người khác rất là cao. Nên là ta cho trả luôn quả báo bị mù ở trong kiếp đấy luôn, để kiếp sau đỡ phải trả. Thế sau khi chịu quả báo bị mù rồi ấy, tinh thần giúp mọi người của cô vẫn rất là tuyệt vời.*” Và ta giúp nó trả luôn quả gì? “*Sét đánh.*” Như vậy trong một đời trả luôn quả báo của 3 đời, và khi hết nghiệp xấu rồi thì đời sau được tái sinh làm...?

Mọi người: *Tiểu công chúa.*

Trong Suốt: Thế là Bao Công cảm thấy vô cùng hối tiếc vì đã viết câu gì? “*Thà làm điều xấu còn hơn*”. Đấy, kết thúc câu chuyện.

(Mọi người vỗ tay)

Trong Suốt: Như vậy thì theo mọi người thì vai Tiểu Phượng là vai xấu hay là vai tốt ạ?

Một bạn: Tốt.

Trong Suốt: Tốt đúng không ạ? Thế mà lúc này mình lại không đóng, đúng là đại! Bao Công là vai xấu hay vai tốt ạ? Bao Công mà còn gì? Hồ đồ, nhi? Bao Công còn hồ đồ. Như vậy Bao Công cũng cần phải đi tu hành vì không hiểu...?

Mọi người: Nhân quả.

Trong Suốt: Đấy, chuyện này có thật đấy, ghi trong lịch sử Trung Quốc. Bạn Phượng cảm thấy thế nào ạ? Em thấy có xứng đáng đóng vai này không?

Bạn Phượng: Ngay từ đầu em cũng nghĩ là cô ấy trả nghiệp trong một đời rồi để xong nghiệp là xong.

Trong Suốt: Ừ. Tốt đấy! Em rất xứng đáng với vai này, vì hiểu biết mà. Rồi, như vậy thì câu chuyện này cho mình bài học là gì? Tại sao làm người tốt mà vẫn khổ ạ? Có những bạn nói rất đúng đấy ạ! Người tốt khổ, lý do đầu tiên là gì?

Một bạn: Nhân quả.

Trong Suốt: Nhân quả. Ở đời này mình bị ai đó làm khổ hoặc gặp những chuyện khổ sở bởi vì chắc chắn là mình đã gì ạ? Đã từng làm khổ những người khác. Hoặc làm khổ chính cái người đấy. Chắc chắn hay là có thể ạ? Chắc chắn tôi đã từng làm khổ người khác hay là hình như hay là có thể làm khổ người khác ạ? Theo mọi người thì sao ạ? Bao người theo trường phái là chắc chắn rằng mình đã gây khổ cho người khác đời trước hoặc đời này, giờ tay ạ! (Nhiều người giơ tay) Bao nhiêu người theo trường phái hình như ạ? Có vẻ như ạ? (Một số người giơ tay) À, vẫn có người nghĩ là hình như.

Theo quan điểm của nhân quả thì chắc chắn là dù mình có biết hay không biết, khi mình khổ, là mình đã từng gây đau khổ cho người khác. Nếu mình bị chồng mình ngoại tình, phụ bạc thì nghĩa là gì ạ? Mình chắc chắn đã từng ngoại tình hay phụ bạc người ta hoặc người khác. Nên nhân quả đời này là không thể khác được, xảy ra như vậy. Vì thế nên là người tốt có gì đảm bảo là kiếp trước mình làm điều tốt không ạ? Có gì đảm bảo không? Giống như cô bé mù Tiểu Phượng đấy! Đời này tôi rất tốt nhưng có gì đảm bảo là đời trước tôi không phải là cường hào, ác bá, giết người không? Không có gì đảm bảo hết!

Thế nên là một lý do rất rõ ràng là nhân quả. Rồi. Rất tốt! Ở đây còn một số bạn vẫn nghi ngờ nhân quả đúng không ạ? Em chưa tin lắm, đúng không? Thích chuyện khác không ạ? Ghê rợn hơn không ạ? Chuyện vừa xong có đủ ghê rợn không ạ? Thấy có ghê ghê không ạ? Hay là nghe chuyện ghê nữa?

2.2 Chuyện nhân quả tiền kiếp của bà sư Hải Yến

Trong Suốt: Mọi người có muốn nghe thêm chuyện nữa không ạ? Hay là thôi, mình biết hết nhân quả rồi? Bao nhiêu người muốn nghe thêm chuyện nữa, nhân quả nữa ạ? Rồi, rất nhiều người. Bây giờ chúng ta sẽ nghe một chuyện khác. Chuyện này cũng là chuyện có thật thời Đức Phật luôn. Cần một người đóng vai chính, bà sư già. Nghe chắc là tốt rồi đúng không ạ? Già chắc là người tốt. Bà sư già. Nghe tốt phát giờ tay luôn. Em tên là gì ấy nhỉ?

Bạn nữ: Em tên là Yến ạ. Hải Yến.

Trong Suốt: Hải Yến. Rồi. Sư già Hải Yến (*Mọi người cười*) tu ở trong chùa và...

Bạn Yến: Em 28 tuổi.

Trong Suốt: 28 tuổi. Sư già Hải Yến... à thôi, 78 tuổi đi cho oách (*Mọi người cười*) Sư già Hải Yến 78 tuổi và tu ở trong chùa rất nghiêm túc, cẩn mật. Cần hai ni cô trẻ đi ạ! Hai ni cô trẻ không ai dám à? Thôi, dừng cảm đi! Một, tốt. Anh Thư là ni cô thứ nhất. Ni cô thứ hai! Rồi, Vũ My là ni cô thứ hai. Rất tiếc đây là vai phụ thôi. Vai phụ đêm nào cũng khóc. (*Mọi người cười*) Sư già Hải Yến, 78 tuổi, tu ở trong chùa và có 2 ni cô trẻ mới tu là Anh Thư và Vũ My. Anh Thư và Vũ My đêm nào cũng khóc.

Một hôm sư Hải Yến thấy đôi này đêm nào cũng khóc thì mới gọi đến và hỏi: “*Vì sao con khóc?*”. Anh Thư và Vũ My mới được dịp kể lẽ sự tình: “*Thưa Thầy, chúng con trước đây là con nhà dòng dõi, trâm anh thế phiệt, giàu có và rất hạnh phúc ở một tỉnh nọ. Thế nhưng chỉ một đêm nọ, bọn cướp đã đến gia trang của chúng con, giết sạch mọi người và hãm hiếp chúng con.*” Đau chưa? “*Sau đó còn bán vào lầu xanh. Vô cùng đau khổ. Thế rồi một ngày nọ, có một đại sư đi vào lầu xanh và đã trả tiền để hai chúng con mua vui.*” Thế nhưng đại sư đã không mua vui mà đến để làm gì?

Mọi người: Cứu ạ!

Trong Suốt: “*Cứu chúng con đi trốn và đem về đây. Thế nhưng mỗi lần con nghĩ về chuyện đấy, con lại nhớ bố mẹ, rồi nghĩ tội phận của mình.*” Anh Thư với Vũ My đấy, thương bố mẹ bị chết oan này, xong rồi tội phận. Chuyện này có thật trong lịch sử. “*Tội cái phận của mình quá, đang từ trâm anh thế phiệt, sắp được gả cho nhà tử tế, thế mà lại đi biến thành gái lầu xanh. Nên con khóc hàng đêm, con không thể nào mà chịu được.*”

Mọi người những tưởng là Hải Yến sẽ buông lời an ủi ai dè bà cười: “*Ha ha ha ha. Chuyện này muối, muối!* (*Mọi người cười to*) *Sao mà so được với đau khổ của ta! Để ta kể cho các con nghe!*”. Ấy, hóa ra chỉ là muối đấy. Mọi người có muốn nghe chuyện của sư già Hải Yến không ạ?

Mọi người: Có ạ!

Trong Suốt: Được. Thuở trước ta là một cô gái rất xinh đẹp và tử tế, tốt bụng. Bố mẹ ta là một gia đình giàu có trong vùng và sống rất là tốt, rất hay bố thí. Từ nhỏ ta đã học được tính tốt của bố mẹ nên cũng hay bố thí và đi làm từ thiện. Lớn lên ta được gả cho một gia đình giàu

có khác ở trong vùng. Cần một người đóng vai chồng của Hải Yến, ở đây có ai đóng vai không ạ? Ưu tiên những người chưa bao giờ đóng vai nào! (*Tường Huy giơ tay*) Tường Huy ấy hả. (*Cười*) Chuyên gia đóng thế à? Cũng được, nếu không ai đóng vai thì để bạn Tường Huy đóng vai. Thế là ta được gả cho một gia đình giàu có và tử tế trong vùng. Chồng ta, Tường Huy là một người béo tốt và rất tốt bụng, rất là chăm lo cho vợ. Và ta sống hạnh phúc cho đến năm hai mươi...?

Mọi người: *Hai mươi tám.*

Trong Suốt: Hai mươi tám tuổi. Khi 28 tuổi, ta đã có hai đứa con, chồng và hai đứa con, gia đình hạnh phúc và ta đang mang bầu đứa con thứ ba sắp đẻ thì bỗng nhiên nghe tin là cha chồng của ta ở quê sắp mất nên rất là muốn nhìn thấy chồng ta và các cháu một lần cuối cùng. Ôm bụng bầu, ta cùng chồng và hai con khởi hành đi xa để về quê thăm cha. Trên đường đi mọi việc rất là bình thường cho đến ngày nọ, ta đi qua một con sông rất rộng. Đang ở trên thuyền với chồng và hai con thì Hải Yến bắt đầu trở dạ. Người lái thuyền mới cập bến ngay ở hòn đảo ở giữa sông, chỗ vùng đất nhô lên để cho Hải Yến đẻ con ở đấy. Chồng Hải Yến và người lái thuyền cùng nhảy xuống và làm tạm một cái lều nhỏ để cho Hải Yến đẻ. Hải Yến sinh ra một đứa con nhưng lúc đấy đau đẻ quá ngất lịm đi.

Nhưng tỉnh dậy thì điều gì đã xảy ra? Khi ta tỉnh dậy thì ta thấy một điều rất kinh khủng đã xảy ra. Chồng ta và người lái đò và một đứa con cả đã nằm chết ở đấy luôn. Kinh khủng chưa ạ? Nguyên nhân cái chết là gì? Có một con rắn hổ mang rất là dữ bò qua đấy, nhân lúc không để ý, nó cắn chết 3 người. Con rắn rất là độc, cắn phát chết luôn. Còn mỗi ta và đứa con thơ dại. Đứa lớn thì chết rồi. Còn đứa con hai tuổi bé và một đứa con thơ vừa mới sinh xong và một cái thuyền bơ vơ ở giữa sông, còn lại đã chết hết. Ta vô cùng đau đớn nhưng biết rằng nếu mà ở lại đấy đến tối thì còn nguy hiểm hơn nên là không kịp chôn chồng, ta đành phải một mình chèo thuyền.

Đẻ đứa con hai tuổi trên thuyền, lấy địu, địu đứa con mới sinh ở trên lưng và chèo thuyền vào bờ. Tuy nhiên ta là người phụ nữ tay chân mềm yếu nên lóng ngóng, rất lâu mới vào đến gần bờ. Vào gần đến nơi thì thuyền bị lật. Khi thuyền lật xuống thì đứa con 2 tuổi rơi xuống nước, ta lập tức phải nhảy xuống để cứu nó. Ta mò mãi mà không cứu được nó, nó đã bị cuốn trôi theo dòng nước. Ta chợt nhớ ra rằng là trên lưng còn đứa con, quay lại thì nó đã ngộp thở và chết từ lúc nào. Lòng ta vô cùng đau đớn vì vô tình đã không cứu được đứa con hai tuổi lại còn làm chết một đứa con trên lưng.

Ta cảm thấy ngày đấy là ngày kinh khủng nhất đời ta, chết cả chồng, cả ba đứa con cùng chết. Ta vô cùng đau khổ, nằm trên bờ sông và nghĩ rằng chết quách cho rồi, vì chẳng còn gì nữa. Thì bỗng nhiên đêm đó, tự nhiên có những tên cướp đi qua và phát hiện ta nằm trên bờ sông. Chúng cảm thấy cô này có vẻ xinh đẹp, đem về cống cho trại chủ. Thế là Hải Yến bị cống cho trại chủ. Những ngày đầu ta không ăn không uống gì vì quá buồn, nhưng dần dần thì cũng hồi tỉnh lại và bị trại chủ của bọn cướp ép cưới làm vợ. Và không còn lựa chọn nào khác, ta đã phải cưới tên trại chủ bọn cướp.

Những tưởng sẽ sống những ngày an bình, thế nhưng một hôm, quan quân triều đình đến đuổi đánh bọn cướp, chém giết và cuối cùng bị đuổi đánh đến tận doanh trại. Chồng ta, người chồng mới, cùng với ta và những tên cướp khác bị đưa đến pháp trường. Vì đã cướp của giết người rất nhiều nên tất cả đều bị khép tội tử hình bằng cách chôn sống. Vì là vợ chồng nên

quan quân họ quăng chúng ta cùng một hố, quăng ta xuống trước và quăng chồng - tên tướng cướp xuống sau, và lấp đất xuống. Ta nghĩ rằng mình đã chết đến nơi rồi. Chắc chắn là chết rồi vì bị chôn mà.

Nhưng mà may là khi rơi xuống, có một khoảng trống giữa chồng và ta nên cũng còn một chút không khí, nên là ta tạm thở những hơi thở cuối cùng. Màn đêm buông xuống. Theo mọi người cô này có chết không ạ? Hải Yến có chết không ạ? Đương nhiên là không rồi. Nếu chết thì đã không có chuyện ngày hôm nay. Thì đến lúc ta sắp hết không khí và sắp chết thì bỗng nhiên... À, cần một người đóng vai tên trộm! Có ai đóng vai tên trộm không ạ? Cần toàn những người dũng cảm thôi, toàn những vai cướp với trộm. Chả có gì hay cả đâu! Em có dám dũng cảm không? Em tên gì?

Bạn Dũng: *Em tên Dũng ạ!*

Trong Suốt: Rồi. Lại Dũng à! Được. Em giới thiệu thêm một chút đi!

Bạn Dũng: *Em tên Dũng, năm nay 26 tuổi, em là chồng của bạn Trà.*

Trong Suốt: À! Được, được! Bạn Dũng rất dũng cảm! Đóng vai trộm có gì hay đâu, đúng không? Có một tên trộm tên là Dũng, năm nay 26 tuổi. Tên trộm thì chỉ biết rằng có một đoàn người bị xử tử và chết ở đây thôi. Nên mục đích của hắn là đào xem trên người còn đồ trang sức gì không thì cuồn về, thế thôi. Thế là đào ngay đúng mộ của tên trại chủ. Khi đào đến nơi thì nghe thấy tiếng ta ú ớ thế là tên Dũng đã đào thêm và cứu được kịp ta ra khỏi cái chết. Và vì ta rất xinh đẹp, nên...

Xinh quá sướng hay khổ ạ? Vì ta rất xinh đẹp, thế là tên trộm lại gì ạ? Mọi người đoán được tên trộm lại làm gì không ạ? Lại đưa về nhà để làm vợ.

Thế là ta cứ tưởng là chết rồi hóa ra lại trở thành vợ của tên trộm. Lúc đầu tiên là vợ của người tử tế này, sau đây xuống cấp hơn đúng không? Là vợ cướp. Còn bây giờ lại làm vợ tên trộm. Ấy! Thế mới đau đấy! Vậy mà ta vẫn cười hi hi, đấy. Ta vẫn nghĩ rằng: “*Ôi thế là ta lại có một tương lai rồi!*”. Tên trộm này có đặc tính rất lạ, vì hắn là một tên trộm nhưng ban ngày hắn giả vờ là người bình thường, không ai biết là tên trộm cả, chỉ có ban đêm thôi nên là sống giữa làng một cách rất bình thường. Hằng ngày như một công dân tốt. Nhưng, buổi đêm thì sao ạ? Hắn đi ăn trộm.

Thế thì hắn có dặn ta là: “*Khi nào ta bị quan quân hay bị người ta đuổi ấy, tên trộm bình thường thì không có đất nào trốn hết nhưng ta thì có một đời sống giả rất là tốt nên chỉ cần nàng chuẩn bị sẵn bộ quần áo dân thường và để sẵn cửa đấy, khi nào ta về ta gọi lập tức mở ngay và đưa quần áo cho ta thì ta tin rằng mọi lần ăn trộm của ta cũng đều trốn lọt hết.*” Nghĩa là người ta đuổi đến nơi thì không thấy ai nữa mà vào trong thì thấy một người đàn ông bình thường đang ngồi trong nhà.

Thế là Hải Yến trở thành tòng phạm của chồng. Nàng không muốn điều đấy nhưng mà số phận đưa đẩy như vậy. Nghĩa là ban ngày thì đóng vai người bình thường, ban đêm thì ngồi canh chồng, xem chồng có về không. Chồng về một cái thì lập tức mở cửa và đưa bộ quần áo dân thường. Thế là rất nhiều lần tên ăn trộm bị phát hiện nhưng mà không lần nào quan quân

bất được hết, bởi vì sao? Khi mò đến nơi thì lại thấy một người bình thường ngồi trong nhà. Hai người ở với nhau một thời gian thì Hải Yến lại có bầu và sinh ra một đứa con với cả tên trộm. Khi ta có bầu và sinh con ấy thì bắt đầu tâm trí ta không còn sức đâu mà vừa chăm con lại vừa canh cửa cho chồng nữa.

Ta trông một đứa con, nuôi nó đã quá mệt rồi. Chồng ta thì chẳng quan tâm gì đến đứa con đâu cả, suốt ngày chỉ lo làm việc xấu xa thôi. Nên mình ta phải com nước rồi tắt cả mọi thứ để chăm lo cho đứa con nên ta bắt đầu xao lãng dần việc mở cửa đêm. Có đêm thì ta mở cửa hơi chậm một chút. Chồng ta rất là khó chịu. Thế thì khi mà chồng ta và ta cãi nhau thì ta bảo là: “*Anh không trông con cho em thì em phải trông, thì làm sao mà em có thể lúc nào vừa nghe tiếng chân chạy cũng chạy ra mở được*”. Chồng ta trở nên rất là căm ghét, khó chịu. Một đêm nọ, nghe tiếng chân rầm rập nhưng mà ta quá mệt vì cả ngày hôm đấy mệt lả vì chăm đứa bé, thế là ta đã gì? Quên. Mệt quá mà!

Ở đây đã có ai đã từng có con chưa ạ? Sẽ hiểu cái mệt của người phụ nữ đúng không ạ? Nửa đêm mệt quá không thể đứng dậy làm gì được nữa. (*Trong Suốt kể tiếp*) Thế là ta đã quên không ra mở cửa. Sáng hôm sau hóa ra chồng ta đã không bị bắt mà hắn đã kịp núp ở một nơi khác. Nhưng khi về hắn vô cùng giận dữ, hỏi tại sao đêm qua mi lại không mở cửa cho ta vào. Thì ta cũng nói sự thật thôi là vì đứa con. Chồng ta trong cơn giận dữ, cầm đứa con lên, giơ cao và gì? Ném mạnh xuống sàn nhà! Cú ném đấy, do cơn tức giận, rất mạnh và đứa bé chết ngay lập tức, ngay trước mắt ta luôn. Thế là vô cùng đau khổ vì con bị chết, ta khóc lóc mấy ngày đêm liền. Và cái khóc lóc đấy làm ta mệt lả đi nên là mấy hôm sau, đêm đấy chồng ta về. Và lần này thì gõ cửa ầm ầm và lúc đấy ta quá mệt mỗi tinh thần không còn sức để mà lết ra cửa nữa.

Kết quả là chồng ta bị bắt. Và khi chồng bị bắt thì ta bị coi là tòng phạm. Thế là quan phủ bắt cả hai vợ chồng ta. Chồng ta vì ăn trộm quá nhiều nên bị xử tử. Còn ta thì bị bán vào lầu xanh. Rồi một ngày nọ lại có một đại sư ăn chơi đi qua. Và sau khi ông trả tiền để qua đêm với ta thì thay vì qua đêm với ta thì ông đã gì? Lại như lần trước đấy, dắt ta đi trốn và đưa đến cái chùa này. Đấy, thế là từ đó ta tu hành ở đây. Sau mấy chục năm tu hành thì ta đã đắc đạo và ta nhận những học trò như nhà người. Ta bảo với đại sư là từ nay cứ đem học trò qua đây. Thế là Vũ My và Anh Thư mới có cơ hội gặp được Hải Yến ở đấy.

Thế thì Vũ My và Anh Thư mới hỏi: “*Tại sao con thấy Thầy vẫn tươi tỉnh như thế này, đáng lẽ Thầy nhớ lại chuyện buồn ngày xưa, Thầy phải khóc, Thầy phải buồn chứ?*”, đúng không? Ba đời chồng đều chết. Chết mất tất cả mấy đứa con. “*Mất 3 chồng, 4 con, bị làm kỹ nữ này, đồng phạm với ăn trộm, đồng phạm với cướp. Tại sao Thầy kể mà mặt thầy vẫn thoải mái vui vẻ thế?*”

Vậy là Hải Yến mới kể là: À vì ta tu hành đắc đạo. **Khi ngồi thiền ta đã thấy câu chuyện kiếp trước của mình.** Câu chuyện như sau: Ngày xưa ngày xưa ấy, tức là kiếp trước nữa, ta đã từng là người vợ của một gia đình địa chủ rất giàu. Cuộc sống của ta đang rất hạnh phúc thì ông chồng của ta đem về một bà hai vô cùng xinh đẹp và ông bắt đầu dần dần lơ là với ta. Bên ngoài mặt ta nói rất là vui vẻ, chị chị em em nhưng trong lòng thì sao, Hải Yến? Có vui được không? Khó, đúng không? Đời này thành A la hán rồi thì không nói làm gì. Nhưng đời trước, mình chưa tu hành giác ngộ thì đương nhiên mình sẽ không vui.

Thì mỗi lần cô ấy có bầu thì ta lại giả vờ ngọt xớt đến để chăm chăm sóc sóc. Nhưng thực chất là gì? Thực chất là ngầm đưa một lượng rất nhỏ thuốc độc vào, để sao? Để cô ấy bị hỏng thai. Tổng cộng tất cả bốn lần. Đến lần thứ tư thì gia đình chồng và gia đình nhà mẹ cô kia bắt đầu nghi ngờ ta - Hải Yến đấy, và mới đem ra quan tố cáo. Nhưng mà thời đấy ta rất là khôn ngoan nên ta đã hủy mọi tang chứng. Khi hủy mọi tang chứng rồi thì không còn có nào để bắt nữa và ta chối đây đẩy, hoàn toàn nói không. Và để lấy lòng tin của mọi người, ta đã phát ra một lời thề. “Tôi thề tôi không làm chuyện này. Nếu làm chuyện này thì tôi thề là chồng tôi sẽ chết, con tôi sẽ chết và tôi sẽ phải lấy ăn trộm, ăn cướp, đầu trộm đuôi cướp, tôi sẽ vào lầu xanh, v.v...” Thề độc mà!

Thề nhưng đời đấy vẫn không bị sao hết. Thề nhưng đời đấy có bị sao không ạ?

Mọi người: Không.

Trong Suốt: Vậy là mọi người thôi đành phải tha thôi. Còn cô kia thì sau 4 lần mất thai đó không thể đẻ nữa. Thì cái đời đấy ta không bị sao hết, ta vẫn sống khỏe mạnh nên mọi người không ai nghĩ rằng ta là tội phạm hết.

Nhưng lời thề đã tạo ra có cứu vãn được không? Đời đấy tuy ta chết khỏe mạnh vì nghiệp tốt ta đời trước vẫn nhiều nhưng mà nó quả báo ngay đời sau. Đấy, đời sau, ta đã chết chồng, chết 4 đứa con. Đúng tất cả lời thề của ta đã xảy ra hết như vậy, lấy ăn trộm ăn cướp, vào lầu xanh...

Nhưng rất may là nhờ lòng từ bi của nhà Phật nên ta mới được cứu ra và cuối cùng ta cũng tu hành đắc đạo, trở thành một vị A la hán và nhớ lại kiếp trước, kể lại câu chuyện này. Thế là hai cô tiểu thư nghe xong mới thấy đúng là nỗi khổ của mình không gì? Không thấm so với khổ của Hải Yến. Và từ đấy trở đi, hàng đêm đã ngừng ti tỉ khóc mà đổi sang...?

Một bạn: Cười!

Trong Suốt: Hả? (Cười). Cười ấy hả? Tụng kinh niệm Phật để tu hành để hy vọng sau này cũng đắc đạo giống như sư phụ Hải Yến của mình. Đấy, câu chuyện đến đây là hết.

(Mọi người vỗ tay)

2.3 Nhân quả không sai được

Trong Suốt: Hải Yến nghe xong thấy khổ không?

Hải Yến: Sướng ạ!

Trong Suốt: Sướng hả?

Hải Yến: *Sướng bởi vì đắc đạo ạ!*

Trong Suốt: Nhưng mà trước có khổ không?

Hải Yến: *Trước như vậy thì chắc là không có gì khổ bằng rồi ạ!*

Trong Suốt: Ừ. Như vậy một lần nữa, đây câu chuyện này hoàn toàn có thật luôn, cho mọi thấy rõ là gì, **tất cả những cái khổ mà mình phải chịu, đều là do chính mình gây ra**, đúng chưa ạ? Trong đời này hoặc đời trước mình đã từng gieo nhân xấu, mình không cách nào để tránh được quả báo của nó hết. Đây, đời trước mình lỡ thề rồi, đúng không? Kết quả là sao? Ở đây có ai đã từng thề là: “Nếu mà tao nói dối thì tao làm con chó” chưa? Có ai chưa, giơ tay ạ! Nếu chầm chầm tôi làm con chó đấy. Có ai chưa ạ?

(Một bạn giơ tay)

Trong Suốt: Thôi rồi! Nhưng lúc đấy mình nói thật hay nói dối?

Bạn đó: *Không nhớ ạ!*

Trong Suốt: Nếu mình nói thật thì không sao, còn nếu lúc đấy mình nói dối thì sao? Chắc chắn là gì? Làm con gì rồi? Đây, chắc chắn là sẽ thành con chó nên là phải rất cẩn thận, những ai thề thốt bây giờ phải cẩn thận. Anh thề anh sẽ yêu em trọn đời, nếu không anh sẽ... làm bê đê chẳng hạn, đúng không? Thôi rồi. Đây, sau chuyện này một bài học rút ra ngoài bài học nhân quả là gì? Hãy cẩn thận với lời thề của bạn. Nhưng bài học lớn nhất là bài học gì ạ?

Minh Chiên: *Nhân quả.*

Trong Suốt: **Nhân quả không sai được.** Nên là khi mình đang khổ thì mình phải hiểu rằng là mình đang phải trả quả của những nghiệp xấu mà mình đã gây ra. Nếu mình không hiểu điều đó thì mình sẽ đi trách móc cái người gây khổ cho mình. Ví dụ trong trường hợp đây thì bà sư Hải Yến sẽ đi trách tất cả những người gây khổ cho bà, trách tên cướp, trách tên trộm, v.v... Nhưng cuối cùng nếu hiểu ra thì còn ai để trách không ạ? Có một người đáng trách nhất là ai thôi ạ?

Minh Chiên: *Chính mình.*

Trong Suốt: Là cái sự ngu dốt của mình, để mình phát ra những lời thề, làm việc xấu trong các đời trước. Thế nên khi mình gặp khổ, mình... *(Một bạn giơ tay)* Em nói đi.

Một bạn: *Dạ, vâng thưa anh, cho em hỏi thêm cái câu chuyện mà anh kể. Tất cả các câu chuyện mà anh kể, em cũng không biết được là cái độ chính xác của nó hoặc là cái sự thật nó có 100% hay không? Có phải là những câu chuyện mà để răn đời hay là cái nhân quả nó thực sự hiện hữu ở trong đời?*

Trong Suốt: Nếu mình không tin chuyện nhân quả đời trước thì mình có thể tin nhân quả đời này. Đời này nếu ai đủ kinh nghiệm sống sẽ thấy nhân quả xảy ra ngay trong một đời, không nhất thiết phải là hai đời. Rất nhiều chuyện mình làm, nó quay lại với mình trong một đời.

Đấy, cái này thì kinh nghiệm sống mọi người chiêm nghiệm chính bản thân mình sẽ thấy. Nhiều khi là người khác kể mình sẽ không thấy chính xác lắm, có thể mình nghĩ rằng là người ta nghĩ ra để răn đời. Nhưng nếu mình đã từng vận vào mình rồi, mình sẽ thấy rất nhiều chuyện mình đã từng làm xấu với người khác, rồi quay lại chính mình ngay. Hay Việt Nam mình có câu: “Cười người hôm trước...”

Mọi người: “*Hôm sau người cười*”.

Trong Suốt: Câu đấy rất hay xảy ra. Đấy, ở đây ai đã từng xảy ra chuyện đấy bao giờ chưa?

Các bạn: *Nhiều ạ.*

Trong Suốt: Mình vừa chê người này hôm trước, sang hôm sau mình gặp đúng cái chuyện như vậy. Có ai có ví dụ không ạ? Mời bạn ngơ ngác đeo kính kia ạ.

Bạn đó: *Em ấy ạ?*

Trong Suốt: Ừ. Ví dụ về nhân quả đời này. Em giới thiệu đi.

Hà Anh: *Em là Hà Anh ạ! Hôm trước thì bạn em, Vani, mang bầu ấy ạ. Tức là em nhìn vào thì em thấy bạn ấy thai đã yếu rồi lại còn đi chơi, còn đi Hà Nội, đi Sài Gòn, đi tứ tung lên, xong rồi còn đi Myanmar ấy. Em nghĩ là sao bạn này đã yếu rồi mà còn không biết giữ gìn ấy. Vậy là hôm sau em bị nói y như thế luôn. Tức là có người khác nói em là: “Yếu thì phải biết giữ gìn. Sao mà mà y cứ đi chơi suốt ngày như thế. Sao không biết quan tâm gì các thứ”. Nhìn thấy ngay lập tức luôn ấy ạ.*

Trong Suốt: Được. Ví dụ. Ở đây ai đã từng nói dối xong bị quả báo chưa ạ? Ai đã từng bị quả báo chưa ạ? Chắc không ai dám kể ra nhưng chắc chắn là có. Đây là lĩnh vực thuộc về chiêm nghiệm của mỗi người, nhưng mà ai đủ kinh nghiệm sống thì thấy điều đấy. Mình làm một điều xấu, làm ảnh hưởng đến người khác, làm hại đến người khác đấy, kể cả vô tình thôi chứ không phải cố tình luôn thì mình cũng phải nhận cái quả của việc đấy.

Chuyện về nhân quả thì rất là nhiều mà nó không chỉ đơn giản là trong cổ tích mà các em có thể về nhìn cuộc đời của mình mà xem, chắc chắn sẽ thấy, chắc chắn sẽ có. Nên là khi mình tốt mà vẫn khổ thì một lý do rõ ràng là nhân quả. Tuy nhiên, mọi người sẽ nói là thế đời trước tôi có biết gì đâu, đúng không? Tại sao đời này tôi phải chịu khổ thế? Mọi người cứ nghĩ rằng nhân quả chỉ có đời trước, thực ra có phải thế không ạ? Nhân quả có ngay trong đời này. Mọi người biết chuyện: “Tại sao tôi có văn hóa mà lại nghèo?” chưa ạ?

Các bạn: *Chưa ạ.*

3. Khổ là do ác tâm bên trong

Trong Suốt: Chưa à? Lại cần đóng vai. Cần người đóng vai một người đầy văn hóa. Chuyện này không hề có đời trước, kiếp trước gì cả, hoàn toàn không có một tí nào nghiệp xấu đời trước nào hết. Yên tâm chưa ạ? Để mọi người đỡ sợ là phải bị thề thốt rồi bị quả báo. Đời này không có chuyện đầy luôn, rất an tâm ạ. Có ai đóng vai người tốt đi ạ! Học hành tử tế nghĩa là có văn hóa đầy ạ. Rồi, rất tốt.

Bạn nam: Em tên Quang. Năm nay 23 tuổi.

Trong Suốt: Rồi, rất tốt! Thanh niên Quang, 33 tuổi.

Các bạn: 23 tuổi ạ.

Trong Suốt: Nhưng trong chuyện nó là 33 mới đau chứ, không khác được. Sau khi ra trường 10 năm, đã học thành cử nhân này, xong rồi thạc sỹ này, xong rồi tiến sỹ. Đây, tiến sỹ Quang, 33 tuổi, nhưng vẫn nghèo rớt mòng tơi. Cần một người đóng vai đại sư ạ! Đại sư sướng lắm, yên tâm, đại sư chỉ nói lời hay ý đẹp thôi, không sợ làm điều xấu. Rồi, em tên gì ấy nhỉ?

Bạn nam: Dạ, Nhân. 25 tuổi.

Trong Suốt: Đại sư Nhân, 55 tuổi, à, 65 tuổi cho nó oách. Đại sư Nhân, 65 tuổi, trụ trì của ngôi chùa nổi tiếng ở Đà Nẵng. Đây, thế là tiến sỹ Quang, sau một thời gian rất dài, làm ăn mãi mà vẫn chưa giàu được, mới lên chùa văn cảnh. Mặt rất là buồn rầu thì đại sư Nhân đi qua:

- Làm sao con buồn?

Buồn là buồn đấy! Nhưng mà đúng một gu mà đúng không? Vì sao con “buồn” đấy! Tiến sỹ bảo:

- Buồn là gì hả Thầy? - Không biết “buồn” là gì hết.

- À không, ta đang đóng vai bọt. (Mọi người cười) Bọt hỏi là: Làm sao con khóc? Đúng không? Thì ta hỏi là: “Làm sao con buồn?”, buồn nghĩa là buồn.

À, thế là anh Quang cởi mở tâm lòng:

- Ôi thưa Thầy, trời ơi, con không hiểu tại sao mà bố mẹ cho con học rất tử tế, con thành tiến sỹ rồi, đầy văn hóa trong người mà nghèo rớt mòng tơi, thua mấy cái bọn mà trình độ thấp, chỉ có cử nhân mà bọn nó giàu nứt đố đổ vách. Thậm chí có đứa còn chả được đi học đại học thế mà nhà nó giàu, còn con đến tận tiến sỹ rồi mà không có nổi một cái... xe đạp mà đi. Tiến sỹ hãnh hoi đấy.

Đại sư Nhân hỏi:

- Con là tiến sỹ về ngành gì?

- Thưa Thầy, con là tiến sỹ Phật học. (Tiến sỹ Quang trả lời)

- Thôi rồi con ơi! Nhìn ta đây này, ta cũng là tương đương với tiến sỹ Phật học, mà xem, ta còn không có tí tài sản nào trong tay. Thôi, chúng ta đồng cảnh ngộ. Vào đây, vào đây nói chuyện.

Đại sư thì có gì đâu, đại sư tu hành chân chính đấy, chả có gì hết. Thế là tiến sỹ Quang và đại sư Nhân ngồi với nhau. Tiến sỹ Quang bảo là: “*Thế thầy giải thích cho con, tại sao con tốt thế này, con là người tốt, con chưa từng hại đến một con tôm, con tép...*”, tiến sỹ Phật học mà, “*chưa từng nói dối hay làm điều gì hại một ai. Con tốt thế này, tại sao con khổ thế? Không những không có chiếc xe đạp đi mà còn không có nổi một mảnh...*”

Bạn Quang: Tình vất vai.

Trong Suốt: Giỏi. “Mảnh tình vất vai chả có.” Em có người yêu chưa?

Bạn Quang: Em có rồi.

Trong Suốt: Có rồi à? Mảnh tình vất vai còn chưa có, đấy, trong chuyện nó thế. Thế là đại sư Nhân mới bảo là: “*Con ạ, con là tiến sỹ Phật học nhưng con chỉ là tiến sỹ lý thuyết thôi, còn ta có ngày hôm nay vì ta đã trải nghiệm rất nhiều điều và ta có thể nói cho con biết rằng lý do khổ của con là gì.*”

Tiến sỹ Quang bảo:

- Thôi thôi thầy đừng nói, con biết rồi. Thầy định nói kiếp trước chứ gì! Thầy định kể chuyện công chúa Tiểu Phụng chứ gì! Hay là thầy kể chuyện bà sư già Hải Yến chứ gì! Thôi cái đấy biết hết rồi, cái đấy thì thôi, chúng mình cùng ở trình độ ngang nhau Thầy ạ.

(Mọi người cười lớn)

Đại sư Nhân bảo:

- Không, không. Đây ta nói từ kinh nghiệm sống của ta chứ không nói từ chuyện trong sách. Bất kỳ những ai khổ, nếu họ khổ ấy thì nghĩa là trong lòng họ có ác tâm.

Tiến sỹ Quang giật mình bảo:

- Không, không đúng. Con toàn thiện tâm thôi. Con ra đường nhìn phụ nữ thì con chỉ nhìn thẳng trước mặt thôi. Một cô gái xinh đẹp mặc quần ngắn ở bên này, một cô gái xinh đẹp mặc váy hở bên này, con chỉ có nhìn thẳng trước mặt thôi. Đến cái chuyện liếc gái con còn không làm thì làm sao có ác tâm được - Đúng chưa?

Đại sư Nhân vẫn khẳng khái:

- Không con ạ, chắc chắn đã khổ nghĩa là có ác tâm, cứ khổ là có ác tâm.

Quang mới bảo là:

- Con chưa thể bao giờ. Con học đến tiến sỹ Phật học mà chưa thấy ai nói như vậy cả. Xin Thầy giảng giải cho con.

Thế thì đại sư mới bảo:

- Con hãy nói nỗi khổ của con cho thầy nghe đã.

Tiến sỹ Quang bộc bạch:

- Thầy thấy đấy, con học hành nhiều thế này, thế mà bây giờ con chỉ có tiền để đủ sống thôi, chứ không bằng bạn bằng bè. Bạn bè con thì nhà lầu xe hơi, tối thiểu là một cái xe máy xịn, còn con chỉ đi xe đạp bình thường thôi. Sống rất là thanh bạch, còn các bạn con giàu có, sống rất là sướng, ăn nhậu suốt ngày mà con chỉ nghèo, đấy là cái khổ thứ nhất của con.

Nỗi khổ thứ hai của con là gì? Là con học được nhiều hơn nó rất nhiều, con là người có trí thức mà tại sao người trí thức trong xã hội này lại khổ thế? Những cái người không có trí thức ấy, chỉ làm ăn phết lác, nói dối thì bao nhiêu tiền của. Còn những người trí thức như con rất thanh bạch, rất tử tế mà con rất tức, rất khó chịu vì cái bọn không có trình độ thì nó lại giàu có, còn đâu như con thì bao nhiêu kiến thức, bao nhiêu điều hay lẽ phải con biết mà con lại không có đủ tiền bạc để ngang bọn nó. Đấy là nỗi khổ thứ hai.

Khổ thứ ba là con nghĩ rằng xã hội này quá bất công. Những người tử tế, những người tốt đẹp, những người có hiểu biết thì thường là khổ, những người mà thiếu hiểu biết, ngu dốt, làm ăn lươn lẹo thì thường là sướng. Đó là nỗi khổ thứ ba, bất công.

Khổ thứ tư là con, hàng ngày khi con nói chuyện với cả những người kiến thức thấp, con cảm thấy họ chả hiểu biết gì cả, con sống rất là cô đơn, vì con chẳng muốn nói chuyện với người kém hiểu biết, nói một lúc sau là toàn đem so về tiền tài, danh vọng, con cãi với nhau, không ai so về đạo đức hay không ai so về hiểu biết Phật giáo với nhau cả. Con cảm thấy đấy là bốn nỗi khổ của con.

Thế là đại sư Nhân bảo:

- Thôi rồi con ơi. Đấy. Nguyên nhân khổ của con nó sờ sờ ra đấy rồi còn gì nữa.

- Đâu, khổ đâu? Con chả thấy đâu cả. Thầy đừng chuyện kia nhé, con biết rồi đấy, thầy đừng nói! (Tiến sỹ Quang nói)

- Không, yên tâm, hôm nay ta sẽ nói con biết tại sao. Khi mà con có đủ tiền để sống rồi, đúng không? Con có xe để đi này, con có chỗ để ở, có tiền để sống mà lúc nào con cũng muốn nhiều hơn nữa. Khi con muốn nhiều hơn nghĩa là vượt quá hoàn cảnh sống của con đang có.

Con muốn nhiều hơn nữa trong khi con đã đủ rồi thì đấy gọi là ác tâm. Ác tâm đó gọi là ác tâm tham. **Muốn nhiều hơn cái mình cần, đấy là tham.** Như vậy con có tham, con thấy chưa?

Thế là tiến sỹ Quang hơi sững người lại rồi. (Đại sư Nhân nói tiếp)

- Thứ hai là khi con thấy người khác giàu hơn mình, con sinh ra đố kỵ, ghen tức với họ, con ghét họ đấy. Con nghĩ họ giàu hơn con, con có biết được là họ giàu như thế nào đâu? Con chỉ thấy họ không có kiến thức, không bằng con thôi mà con đã sinh ra ghét họ rồi. Con ghét những người giàu hơn mình, con buộc cho họ những tội như là làm ăn gian dối, v.v... nhưng con đâu có biết thực sự đâu! Con chỉ ghen tỵ với họ mà thôi. Đấy gọi là sân. **Con ghen tức với người khác, ghét người khác là sân.**

Thứ ba là con tin rằng cứ nhiều kiến thức thì mới tốt, ít kiến thức là xấu, con tin rằng nhiều kiến thức thì phải khá, ít kiến thức là phải không khá. Như vậy con không hiểu gì về nhân quả hết. Con phải hiểu rằng giàu nghèo, sướng khổ, không phải do kiến thức, hoàn toàn là do nhân quả, là do công phu tu dưỡng của mỗi người. **Không hiểu về sự thật thì gọi là si.** Đúng không? **“Con tự thấy mình hơn người khác, con cho người khác là kém, đấy là gì ạ? Kiêu mạn, kiêu ngạo.**

Như vậy trong con có tham lam này, ghen tỵ này, sân hận này, ngu si này, kiêu ngạo. Nhà Phật gọi đấy là năm độc, ngũ độc đấy. Con có hết cả ngũ độc. (Mọi người cười) **Đấy gọi là ác tâm. Làm sao mà con sướng được nếu con có ác tâm?** Ngay câu chuyện của con thôi thì nó thể hiện con tham lam - muốn nhiều cái hơn cái mình có, ghen tỵ với người giàu hơn mình, sân hận với những người khác, kiêu ngạo khi thấy mình đặc biệt hơn và ngu dốt vì không biết vì sao mình lại thế. Có phải con có đủ năm độc không? Tham lam, sân hận, ghen tỵ, kiêu ngạo và ngu dốt. Tất cả cái đấy đều là ác tâm hết. Và con khổ chỉ vì ác tâm mà thôi.

Ví dụ như bây giờ con bỏ tâm tham đi, con hài lòng với số tài sản con có, tâm tham biến mất, thì con còn khổ khi mà thấy số tài sản mình nữa không? Thế là không đúng không?

Nếu con bỏ tâm ghen tỵ đi, con đừng so sánh mình với những người giàu hơn và ghét họ nữa, con có sướng không?

Nếu con bỏ tâm sân hận đi, con hiểu mỗi người có một nghiệp riêng của mình, không việc gì phải giận ai hết, con có sướng không?

Con bỏ sự kiêu ngạo đi, đừng nghĩ rằng mình hơn người nữa, đừng nghĩ rằng tiến sỹ thì hơn người không có bằng nữa.

Và con bỏ sự ngu dốt về việc không hiểu nhân quả đi.

Nếu con bỏ năm thứ độc đấy đi thì liệu, cũng hoàn cảnh bây giờ, con không có giàu có thì con còn nữa khổ không?

Theo mọi người thì sao ạ? Tiến sỹ Quang sau buổi nói chuyện với đại sư Nhân về suy nghĩ và do sự tu tập rất là chăm chỉ của anh, dần dần anh đã bỏ được tham lam, sân hận. Sau một thời gian nữa anh bỏ được ghen tỵ, kiêu ngạo và cuối cùng anh bỏ được ngu dốt. Thế là

một cô gái tuyệt đẹp đã đến, lần này là đến trong cuộc đời anh, xong rồi tự nhiên một hôm anh đi đường, anh đã trúng một tờ vé số và thế là tiền bạc và hạnh phúc đã mò đến cuộc đời anh. Tuy nhiên theo mọi người anh hạnh phúc vì cái gì ạ? Có phải là tôi hạnh phúc vì tiền bạc và gái đẹp không ạ? Mà thực ra trước khi có tiền bạc và gái đẹp, tiến sỹ Quang đã thực sự trở nên hạnh phúc bởi vì anh đã diệt được năm cái ác tâm bên trong mình. **Như vậy, người tốt mà vẫn khổ là do đâu ạ?**

Mọi người: Ác tâm ạ.

Trong Suốt: Vì thực ra bên trong mình vẫn còn ác tâm. Đây, đây là kết luận của câu chuyện vừa xong.

(Mọi người vỗ tay)

4. Cái bẫy người tốt dễ rơi vào

Trong Suốt: Bây giờ mọi người hãy nhìn vào trong mình, ngay những người đang ngồi đây đi ạ, xem có phải là mình khổ vì trong mình vẫn còn ác tâm không ạ? Mọi người phải cẩn thận vì khi mình nghĩ mình là người tốt rồi, rất ít khi mình còn nghĩ là mình có ác tâm. Nhưng sự thật là có. Sự thật là khi mình sân hận với ai đó thì đây là ác tâm. Ví dụ mình đang là người tốt, không sao, không ai làm gì hết, nhưng khi có một người đến động chạm quyền lợi của mình và mình sinh ra ghét họ, trong lòng bực tức, có những mong muốn tiêu cực với họ - khó chịu đấy. Đây là một loại ác tâm.

Mình khổ không phải vì người kia đến gây chuyện với mình mà mình khổ vì cái ác tâm nó sinh ra trong quá trình người kia đến gây chuyện với mình, nếu mình không có sân hận thì sẽ không khổ dù người ta gây chuyện. Đây, đây là cái con đường tu hành của nhà Phật. Nhà Phật không dạy mọi người phải kiếm nhiều tiền để hết khổ hay là phải có nhiều kiến thức để hết khổ. **Nhà Phật dạy tiêu diệt tham sân si thì hết khổ.** Nếu một người đến nói xấu mình, mà mình tập để mình không ghét họ, chỉ thông cảm với họ thôi nên không khổ. Cái điều đấy nghe có vẻ rất là khó làm nhưng điều đấy hoàn toàn có thể làm được nếu có sự tu hành đúng đắn. Giống như tiến sỹ Quang đã làm đấy.

Đầu tiên là không làm được nhưng khi làm được thì nỗi khổ biến mất. **Bấy lâu nay mình tin rằng là mình khổ là do một cái gì đó bên ngoài đem đến, đây là một điều nhầm lẫn lớn luôn, mình khổ vì những ác tâm bên trong mình, nhầm lẫn bên trong mình. **Mình sửa được nhầm lẫn, sửa ác tâm bên trong mình thì nỗi khổ sẽ mất.**** Nguyên tắc rất đơn giản để giải quyết khổ là thế.

Vì sao tốt mà vẫn khổ? Vì tốt nhưng mà vẫn còn ác tâm. Nếu mọi người trung thực với mình thì sẽ thấy điều đấy. Ví dụ như là thế này, mẹ của anh, bây giờ hết rồi, nhưng ngày xưa ấy, rất là căm thù bọn Mỹ, đúng không?

Bác Nhị: Đúng.

Trong Suốt: Vì sao lại căm thù bọn Mỹ? Vì Mỹ nó dội bom xuống đây, đúng không? Căm thù là ác tâm hay là thiện tâm?

Một bạn: Ác tâm ạ!

Trong Suốt: Nên mỗi lần nghe tin, ví dụ như là nước Mỹ đã phóng tàu vũ trụ, ui trời, tức lắm! Vượt Liên Xô rồi, không được! Bọn đây là bọn đế quốc, bọn phản động! Ví dụ như là nghe đến những điều tốt đẹp của nước Mỹ thì không thấy vui gì hết. Những điều tốt đẹp nước Mỹ làm cho người Mỹ hạnh phúc, mình chả vui được vì mình có ác tâm với nước Mỹ, thế là khổ rồi. Thế là mình xem tivi, thời sự mình thấy suốt ngày nước Mỹ tiến bộ, nước Mỹ tiến bộ thì mình thấy thế nào?

Các bạn: Đau khổ.

Trong Suốt: “Khổ quá, trời ơi, cái bọn Mỹ, bọn đế quốc này!” Vậy thì mình khổ vì ác tâm hay mình khổ vì bọn Mỹ làm điều xấu với mình?

Các bạn: Khổ vì ác tâm.

Trong Suốt: Đây, ví dụ rõ ràng chưa? Mình khổ không phải vì bên ngoài, mà mình khổ vì ác tâm bên trong. **Người tốt đặc biệt lại có một cái vấn đề lớn là nghĩ rằng mình không hề có ác tâm.** Người tốt đau ở chỗ đấy! Người xấu còn biết là mình có ác tâm, chứ người tốt rồi thì sao? Khó lắm, khó nhận ra lắm. Mà không nhận ra thì không thêm chữa, không thêm sửa. Mà đã không sửa thì có mất không ạ? Không sửa thì nó ở đấy mãi. Thế nên là gì? Nên là người tốt mà đã khổ thì khổ mãi. Vì khi người tốt khổ, đặc điểm chung là sẽ đổ lỗi ngay lập tức cho bên ngoài, vì tôi tốt mà! Tôi tốt mà tôi khổ, suy ra khổ đến từ đâu?

Một bạn: Từ bên ngoài.

Trong Suốt: Đến từ nó, hần, ả đấy, đúng không? Chứ làm sao đến từ tôi được? Người xấu còn nghĩ là mình xấu thì có khi lỗi là của mình. **Người tốt thì rơi vào cái bẫy của người tốt. Cái bẫy của người tốt là gì? Khi khổ thì tôi đổ lỗi bên ngoài, vì tôi nghĩ tôi là người tốt mất rồi, tôi không hề cẩn thận với ác tâm của mình.** Và kết quả là nếu người tốt mà khổ thì nỗi khổ dài lắm, dai dẳng, rất lâu, thậm chí cả đời cho đến lúc chết cũng không hết được. Nên ở đây ai mà là người tốt thì cẩn thận. Đấy. Tốt là rơi vào trạng thái nghĩ rằng khổ đến từ bên ngoài. Ở đây đã ai từng rơi vào trạng thái: “*Khổ là do ai đó làm cho tôi*” hay “*Khổ là do bên ngoài*” chưa ạ? Bao nhiêu người gơ tay ạ?

(Một số bạn gơ tay)

Đấy, rất tốt, rất tốt. Mình phải cẩn thận. Tại vì **mình đang bị chính mình lừa. Hóa ra khổ không đến từ bên ngoài mà khổ đến từ ác tâm từ bên trong mình.** Khi mình hiểu được điều đấy thì mình sẽ không dồn năng lượng ra bên ngoài nữa, mà mình vẫn sống bình thường nhưng mình dồn năng lượng vào sửa bên trong mình. Bây giờ rất tiếc là buổi này có nhiều người mới nhưng mà nếu mọi người nghe lại ghi âm lần trước thì anh kể chuyện cuộc đời của anh thì nó thể hiện một câu chuyện đúng như vậy luôn.

Nghĩa là mình tài năng, v.v... nhưng mình lại khổ. Còn tới khi mình tu hành rồi thì mình bắt đầu hạnh phúc. Ở đây có ai có câu chuyện như thế không ạ? Khi tôi tốt thì tôi khổ, còn khi tôi tu – bắt đầu sửa mình rồi thì tôi mới bắt đầu hạnh phúc. Tu đây là không có gì đặc biệt cả, không phải ăn chay niệm Phật, ăn chay niệm Phật cũng chẳng phải là tu. Nếu mình không chịu sửa những ác tâm bên trong mình thì không gọi là tu, đây chỉ là tu bên ngoài thôi. Vô ích! Ở đây có ai thích kể một câu chuyện đã thực sự sửa mình đây và hạnh phúc không ạ? Sửa mình xong hạnh phúc. Tôi đã từng khổ này, xong tôi sửa bên trong tôi thì hạnh phúc đến với tôi. Mời nhà vua đi ạ!

Bạn Vương: *Xin chào mọi người, em muốn chia sẻ cái sự thay đổi thái độ và nhận thức bên trong mình để mà sống cuộc đời hạnh phúc. Cách đây hơn nửa năm thì mình cũng có phiền não khổ đau nhiều lắm về việc học, về các mối quan hệ, về sự nghiệp. Mà lúc đó thì đi tìm hướng giải quyết để hết phiền não khổ đau, đi tìm bên ngoài bằng cách đi chơi với bạn bè, đi làm đủ thứ hết nhưng mà nó vẫn không giải quyết được. Ví dụ như là mình cũng quyết đi chơi cái chuyến khoảng 3 ngày 2 đêm thì mình về mình chắc chắn sẽ thay đổi nhưng mà không khi nào nó tới hết.*

Rồi những lúc sau đó tìm cách đi bén duyên với lại một chị ở đây này, mình gặp rồi chia sẻ cho mình quyển sách và thông qua quyển sách đó mình đi vào bên trong mình và từ cái đó nó dẫn dắt đến đạo Phật. Trong quá trình tìm hiểu mình cảm thấy cái tâm của mình nó hoàn toàn không có thật nhưng mà mình lại tin nó là có thật, cho nên là nó làm cho mình đau khổ. Và khi mình biết được tâm của mình hoàn toàn không thật, mình có không bám chấp vào nó nữa.

Cộng thêm mình có hiểu về luật nhân quả và sự vô thường nên mình hiểu mọi chuyện đến rồi đi. Tất nhiên nó phải như vậy và mình chấp nhận nó, và một khi chấp nhận mọi chuyện xảy ra, mọi hoàn cảnh đến thì ung dung, tự tại, rất là tuyệt vời. Từ đó trở đi 6 tháng rồi, thực sự là không còn phiền não khổ đau nữa, đôi khi mình nghĩ lại mình vẫn thấy muốn khóc, vì mình vẫn còn tương đối, cũng không có quá lớn tuổi nhưng mà mình đã hiểu được cái này.

Trong Suốt: *Quá hay còn gì nữa! (Mọi người vỗ tay) Rất tốt! Chúc mừng bạn Vương, đúng không? Quyển sách của em đọc là quyển gì?*

Vương: *“Thức tỉnh mục đích sống” của Eckhart Toller.*

Trong Suốt: *“Thức tỉnh mục đích sống” của Eckhart Toller. Được, rất hay. Có ai có câu chuyện sửa mình xong, sửa bên trong rồi hạnh phúc mới đến không ạ? Đại sư có câu chuyện gì không? Thế nào chẳng có đúng không ạ? Ở đây thế nào cũng có. Mọi người mạnh dạn đi ạ. Rồi, Hải Yên kể chuyện đi!*

5. Giảm buồn khổ bằng cách nào?

5.1 Khi buồn nghĩ cho người khác

Hải Yên: Dạ, vâng. Em cũng có câu chuyện nó nhỏ nhỏ thôi. Trước em cũng có tìm hiểu về đạo Phật và em cũng có học khóa phát triển cá nhân để thay đổi nhận thức, tư duy, cũng như thay đổi cách hành xử phù hợp trong cuộc sống. Tuy nhiên qua cái thời gian mà em học hỏi thì nó cũng giống như một quá trình sửa bên trong mình và cũng nhận thức, cũng có hiểu biết để giải quyết vấn đề và biết rằng, nên làm như thế nào để cho đúng cho tốt. Nhưng thực sự ra là cái phản ứng tức thời của mình, nó lại không thể kiểm soát được so với nhận thức của mình.

Ví dụ chẳng hạn trong cuộc sống gia đình thì em vẫn hay nổi cáu với con, với chồng và hay phản ứng tức thời trước những cái sự cố xảy ra. Em chưa kiềm chế được, em cũng hay tâm sự với mọi người là em biết cách giải quyết nhưng em không hiểu sao em vẫn chưa thay đổi, tức là có nhận thức nhưng chưa thay đổi. Cách đây 2 tuần, lần đầu tiên trong đời em bị chồng tát cho một cái nảy đom đóm mắt, giống như một tia chớp bỗng xoẹt qua mắt luôn. Bình thường, như mọi khi em bắt đầu phản ứng lại, chống đối và chắc chắn sẽ có một sự cố rất là lớn xảy ra. Nhưng mà hôm đó thì có đứa con nhỏ của em.

Chồng em lúc đó cũng có một chút men rồi, thế nên tát em một cái như vậy, lần đầu tiên trong đời đó. Em không nói gì cả, tát xong cái là, giống như bị choáng, choáng xong rồi em tỉnh luôn. Em ngoảnh ra, em chỉ nói là: “Tại sao anh lại tát em trước mặt con?” Em nói với con em, cười bảo: “Ba đùa mẹ đấy!”. Xong rồi em ôm và dỗ con em ngủ, chồng em đi chỗ khác. Lúc đó thì nằm nghĩ và khóc thảm một mình, miệng vẫn ru con ngủ nhưng mà trong lòng khóc thảm và nghĩ rằng là từ nay, mình sẽ không nói chuyện với chồng, từ nay mình sẽ phản ứng như thế nào và nghĩ rằng chồng mình không thương yêu mình, không tôn trọng mình, abc rất là nhiều thứ và cứ khóc thảm ở trong lòng như vậy.

Lát sau thì chồng em lên, chồng em chắc cũng nghĩ rằng đã sai, đi lên cố để làm lành luôn, thế nhưng em nhất quyết không quay ra để đối mặt, cứ nằm như vậy và thiếp đi. Nhưng chồng em cũng có nói rằng là anh thừa nhận là anh sai khi mà tát em trước mặt con, nhưng việc đúng sai bây giờ anh chưa nói, và nói rằng là em quay mặt ra để đối diện và để nói chuyện sau khi con đã ngủ. Nhưng mà em không đối diện ngay lúc đó.

Cả đêm hôm đó nghĩ rằng là từ nay về sau mình sẽ phản ứng như thế nào với chồng mình. Nhưng mà em cũng không hiểu sao ngay buổi sáng hôm sau em đi chợ, em cũng không biết nó là cái duyên hay sao ấy. Em định mua hén về em nấu canh thì em mới nghĩ là thôi cho cháu cả chỗ đấy, để một nửa nấu canh, một nửa đi phóng sinh. (Mọi người cười) Thế là bà bán hén bà nói là: “Ôi! Phóng sinh thì phóng cả mà nấu thì nấu hết.”

Trong Suốt: Bà ấy tinh nhỉ? Bà ấy tinh.

Hải Yến: “Nếu phóng một nửa mà nấu một nửa thì tội những con bị nấu.” Thì em bảo: “Vâng, vậy cho cháu hết để cháu đi phóng sinh.” Lúc mà đi phóng sinh xong và về nhà em vui vẻ, thoải mái, không hiểu sao mà tất cả mọi buồn phiền nó được trút hết. Thế là bắt đầu từ hôm đấy em trở lại cuộc sống bình thường và không hề dả động gì đến cái chuyện chồng tát hay chồng giận hay chồng nói gì cả. Chồng em chắc cũng có thấy là em thay đổi. Từ hôm đó thì đối xử với em rất là tốt. Bây giờ em nghĩ ra một cái bí quyết là khi là mình có chuyện gì buồn thì mình cứ đi phóng sinh.

(Mọi người cười lớn)

Trong Suốt: Được. Rất tốt!

Hải Yến: Phóng sinh nó có một cái điều gì đó rất là kì diệu. Giống như là mọi cái sân si của mình nó được trút bỏ hết, mình buông xả hết ra. Tự nhiên là tâm mình sẽ cảm thấy thoải mái.

Trong Suốt: Được, rất tốt. Rất hay. Câu chuyện rất hay. Bài học là gì?

Mọi người: Buồn thì đi phóng sinh.

Trong Suốt: Bài học phải liên quan đến bài nói chuyện chứ đúng không? Bài học là gì ạ? Thôi, bài học thật là gì ạ?

Hải Yến: Tức là khi bản thân mình thay đổi thì người khác cũng thay đổi. Từ hôm đó em thấy chồng em sống rất là tình cảm. Cảm giác như là trân trọng em hơn.

Trong Suốt: Rất hay. Khi mà, khi mình bị chồng tát, nếu mình trở nên sân hận và ghét chồng thì đó gọi là gì?

Một bạn: Ác tâm.

Trong Suốt: Ác tâm. Xong mình sẽ cố sửa chồng. Chồng tát thì chồng xấu đúng không? Mình là người tốt mà! Nhưng người tốt kiểu gì mà lại gì...?

Một bạn: Bị chồng tát.

Trong Suốt: Không phải! Tịch thiên! *(Trong Suốt và mọi người cười lớn)*

Trong Suốt: Người tốt kiểu gì mà đi mua hén hai nửa! Khó làm người tốt lắm, đúng không? Đây! Như vậy là gì? Khi bạn ấy bị chồng tát, đáng ra phải tìm cách chiến đấu với chồng. Đây là ra bên ngoài. Thì mình nhận ra rằng, hoá ra mình không tốt lắm mình mua hén làm hai nửa chúng tỏ mình không tốt lắm. Mình chuyển thành người tốt hơn là gì?

Mọi người: Mua cả!

Trong Suốt: Mua cả, phóng sinh. Đây, đây là sửa bên trong đây. Mọi người hiểu chưa, không phải như là bạn nam này nói đâu! Khi bị chồng tát thì mình không đổ lỗi cho chồng mình với

mà mình tìm vấn đề và sửa vấn đề của mình. Vấn đề của mình là gì? Là rất ác tâm. Ghét chồng, rồi giận hén. Đến mua hén còn phải chia đôi. Và mình chuyển sang là thiện tâm. Thiện tâm ở đây là gì? Khi chồng mắng mình buồn không ạ? Mình buồn, đúng không ạ? Thế khi mình phóng sinh là mình nghĩ đến quyền lợi của ai? Mình nghĩ đến quyền lợi của người khác. Mình nghĩ đến con hén mà! Khi mà bà ấy nói thế mình phóng sinh cả. Tất cả luôn.

Khi mình buồn mình chỉ nghĩ cho mình thôi, thế là nỗi buồn của mình nó nhân lên nhiều lần. Đấy. Khi mình buồn mà mình chỉ nghĩ cho mình ấy thì nguyên tắc đơn giản thôi, vì mình tập trung vào nỗi buồn của mình mà, nên nó trở nên to lớn. Còn khi mình buồn mà mình nghĩ được cho người khác, nỗi buồn của mình tự nhiên gì ạ? Giảm xuống. Mà khi bạn đi phóng sinh, bạn có nói là kì diệu. Cái sự kì diệu ở đây là có thể giải thích được. Thứ nhất là bạn đã gây được một cái nhân tốt. Nhân phóng sinh là tốt rồi. Không phải nhân sát sinh.

Nhân thứ hai là khi tôi buồn ấy, thay vì chỉ nghĩ cho tôi, tôi nghĩ cho những người khác nữa. Thế là nỗi buồn của tôi nó xẹp xuống. Còn nếu khi tôi buồn mà tôi chỉ nghĩ cho tôi không ấy: “Sao mình khổ thế này? Sao bắt công thế này? Sao người ta lại cư xử xấu với mình thế này?”. Toàn là “mình, mình, mình, tôi, tôi, tôi” ấy, thì nỗi buồn nó nhân lên. Đấy, bài học thứ hai mà ta có thể rút ra được là gì, Hải Nam?

Hải Nam: Khi nào buồn thì nghĩ cho người khác ạ.

Trong Suốt: Khi mình buồn ấy, đấy là dấu hiệu mình đang nghĩ quá cho mình rồi. Mình càng nghĩ cho mình thì nỗi buồn mình càng nhân lên. Nên là thông minh nhất lúc đấy là gì? Là bớt nghĩ cho mình đi và quan tâm đến nỗi khổ của người khác. Quan tâm đến việc giúp cho người khác hết khổ. Mình có thể quan tâm đến con hén cũng được. Quan tâm đến một người khác cũng được. Tự nhiên nỗi buồn của mình không còn quá lớn nữa, bởi vì mình không còn tập trung vào cái tôi của mình nữa. Còn ngược lại, ở đây người tốt khi buồn thì rất hay nghĩ cho mình. Mình tốt thế này sao mình khổ thế? Đúng không ạ? Tôi tốt mà! Tôi tốt thế này sao tôi bị khổ thế! Cho nên là suốt ngày “mình, mình, mình”. Sao tôi bắt công thế? Sao tôi khổ thế? Sao người ta nữ đối xử với tôi như vậy? Toàn là “tôi”.

Khi mình là người tốt thì mình toàn nghĩ cho “tôi” thì nỗi buồn mình tăng hay giảm? Mình là người tốt nhưng mình toàn nghĩ cho “tôi”, cho “mình” thì nỗi buồn của mình tăng dần tăng dần lên. Mình không nghĩ cho đầu bên kia, cho những người khác nữa. Không nghĩ cho con hén, thậm chí là không nghĩ cho ông chồng mình. Có khi ông ấy cũng có nỗi khổ của ông ấy. Mình không nghĩ gì hết. Còn khi mình nghĩ được nỗi khổ của người khác ấy thì mình sẽ có sự thông cảm. Cái tôi của mình sẽ giảm xuống. Mình không suốt ngày nghĩ cho mình nữa.

Nên là một kinh nghiệm tốt qua câu chuyện của bạn ấy, ngoài câu chuyện phóng sinh ra ấy, là khi mình khổ, mình buồn thì đừng nên chỉ nghĩ cho mình. Vì chỉ nghĩ cho mình nó sẽ tăng lên thôi. Mà hãy nghĩ đến đau khổ của người khác, chia sẻ với người khác đau khổ của họ. Chia sẻ với con hén cũng được, chia sẻ với một người bạn của mình cũng được, chia sẻ với người gây ra đau khổ của mình thì càng siêu nữa. Thì lúc đấy cái lòng thông cảm của mình nó tăng lên, cái tôi của mình nó giảm xuống. Cách đấy là một cách rất tốt để mình sửa bên trong, sửa ác tâm của mình mà lại không gây tổn hại cho mọi người.

Đấy. Cái thời điểm thay đổi của bạn ấy quan trọng nhất là thời điểm mà bà bán hén bảo rằng là phóng sinh hết đi. Bạn ấy mua một nửa phóng sinh một nửa giết thì ác tâm hay thiện tâm ạ?

Mọi người: Ác tâm.

Trong Suốt: Vẫn là ác tâm, đúng không? Đấy, bạn chuyển được thành thiện tâm. Nhân câu chuyện này nói thêm là mọi người ở đây **nếu biết đến Phật giáo đừng nên giết bất kì con gì sống**. Vì đây là một điều rất là xấu, nghiệp rất là xấu. Nghiệp rất xấu là mình làm hại đến sinh mạng của chúng sinh khác. Cực kỳ xấu luôn! Mình nên tránh. Nếu mình ăn thì mình nên mua những con đã chết rồi. Và **mình cũng không được bảo người ta giết cho mình**. Mình không được bảo là: “Thôi, em không sát sinh đâu, chị sát sinh hộ em”.

(Mọi người cười)

Đấy, đấy chính là cái nghiệp bảo người khác giết cũng tương đương mình giết. Nên là mọi người qua câu chuyện của bạn Hải Yến thì nhớ điều đấy. Mình biết đến đạo Phật rồi mình đừng sát sinh. Không sát sinh con nào nữa.

5.2 Hiểu biết sai lầm về không sát sinh (Câu hỏi về hóa kiếp)

Hải Yến: Cho em hỏi một câu ạ! Em vẫn băn khoăn cái việc sát sinh. Trong cuộc sống của mình bây giờ thì mình vẫn không phải là mình đủ duyên tu nên là không thể tránh khỏi cái việc sát sinh. Thế nhưng mà đôi khi em vẫn cân nhắc cái việc là ví dụ chẳng hạn kiếp sống của những loài vật súc sinh. Như vậy gọi là súc sinh đúng không ạ? Các cái con vật mà nó phục vụ cho nhu cầu của cuộc sống gọi là súc sinh. Thế thì có thể là mình giết nó thế nhưng mà mình kèm theo những cái ý tốt là muốn hoá kiếp cho nó để nó thay đổi sang kiếp sống khác nó sẽ tốt hơn là kiếp súc sinh đấy. Thì đấy có phải là một điều cũng tốt không ạ?

Trong Suốt: Có một ông thần, ở trong khu phố nhà em, ông thấy em khổ quá bị chồng tát. Thôi, mình hoá kiếp cho nó! *(Mọi người cười)* Em nghĩ thế nào? Cái việc mà em sang kiếp sau khổ hay không không biết. Nhưng việc sát sinh gây cho em khổ là chắc. Ông thần giết em là em khổ cái đã đúng không? Em phải lìa bỏ những người em thân thương này, em phải bị tổn hại sức khoẻ và sinh mạng. Chưa biết kiếp sau là cái gì nhưng kiếp này đã khổ rồi. Thì em giết con khác cũng thế thôi. Em không biết là lời cầu nguyện của em, lời mong muốn của em liệu có làm cho nó qua kiếp khác có tốt được không.

Nhưng chắc chắn em biết là gì? Em đã làm nó phân tán, ly tán gia đình. Em làm nó bị mất đi mạng sống và sức khoẻ. Em đã gây đau khổ cho nó rồi. Đúng chưa? Đấy, ông thần ông ấy hoá kiếp cho em, em nghĩ thế nào? Đồng ý không? Vui vẻ nhận lời không? Đấy, đấy là cái nhận thức mà mình phải sửa đấy. **Tu nghĩa là gì? Tu nghĩa là sửa. Tu không phải là tụng Kinh, niệm Phật, ăn chay. Đấy là hình tướng của tu hành. Tu thật sự là mình sửa những cái sai bên trong mình.**

Ví dụ em sửa được cái suy nghĩ vừa xong thì gọi là em đã tu rồi đấy. Em đã tu một ít rồi, em đã sửa được cái suy nghĩ sai lầm rằng là mình hoá kiếp thì nó sẽ sướng. Có khi nó còn khổ hơn nữa đúng không? Mà không biết có khổ hơn hay không không biết, nhưng ngay lập tức nó khổ. Ly tán gia đình, mất đi sức khoẻ. Đấy. Khi mình nghe, đọc những câu chuyện Phật giáo mình thấy là Đức Phật đã rất nhiều đời làm những con vật này vật kia. Đức Phật kể lại những chuyện đấy, mình mới thấy được là xã hội của con thú ấy, nó cũng đau khổ như con người luôn. Nó cũng có chia ly, nó cũng có đau khổ. Không phải con thú thì không biết đau khổ đâu. Con thú cũng đau khổ như con người.

Chỉ có con người kiêu ngạo nghĩ rằng không phải thôi. Nghĩ rằng chỉ có mình mới đủ thông minh để mà đau khổ thôi. Còn thú nó biết gì đâu mà đau khổ. Không phải luôn. Loài thú nó cũng thế, nó cũng có yêu thương, nó cũng có chia lìa, nó cũng đau khổ. Thịnh thoảng mình cũng gặp những chuyện như con bò mẹ thấy con bò con bị giết trước mặt mà lăn ra ngất đấy. Ở xã hội này luôn đấy. Để mình thấy là con thú nó cũng rất là nhiều tình cảm. Nên là khi mình hiểu rồi thì mình không nên giết hại con nào nữa. Tất cả mọi người nên chuyển sang không giết, không sát sinh.

Một bạn: Con vi khuẩn thì sao ạ?

Trong Suốt: Con vi khuẩn thì mình không tránh được rồi. Em giẫm chân một cái là giẫm chết rồi. Nếu em khá hơn thì em có thể có một lời cầu nguyện là những con vật mà tôi vô tình giết phải. Cố tình thì không giết nhưng vô tình giết ấy, thì tôi nguyện là sẽ hồi hướng công đức cho nó để nó siêu thoát. Thứ hai là tôi nguyện rằng là tôi sẽ tu hành giác ngộ để sau này quay lại cứu nó. Đấy, nếu mà mình tu hành chuyện nghiệp hơn thì mình sẽ nói như vậy, tôi sẽ thành Phật, thành Bồ Tát, quay lại cứu nó trong tương lai. Còn bây giờ không có cách nào khác.

Như vậy, mình nên sống trong cái tâm là cái tâm không muốn hại đến người khác. Thiện tâm đấy, không muốn hại đến ai cả. Đấy, như em như thế là đã thay đổi rồi đúng không? Không là ông thần đến hoá kiếp, em chết. Tôi nay ông thần ông thấy em khổ quá, bị chồng tát một cái, thấy khổ quá thế là?

Một bạn: Hoá kiếp.

Trong Suốt: Hoá kiếp luôn cho mày!

(Mọi người cười)

6. Nếu tốt mà vẫn khổ thì phải làm gì?

6.1 Hai chữ mâu chốt

Trong Suốt: Đấy. Câu chuyện của bạn Yến rất sống động và hay. Mọi người hiểu tại sao tốt mà vẫn khổ chưa ạ? **Vậy câu hỏi là, bây giờ nếu tốt mà vẫn khổ thì phải làm gì? Làm gì ạ?**

Tốt vẫn khổ bởi vì nhân quả, bởi vì trong lòng tôi vẫn còn những nhàm lẫn, vẫn còn ác tâm. **Vậy thì bây giờ nếu tôi thuộc loại tốt mà vẫn khổ thì tôi cần phải làm gì?** Ai có câu trả lời không ạ? Tôi lỡ đã rơi vào tình thế tốt mà vẫn khổ rồi ấy, thì tôi làm gì bây giờ? Mọi người nói phải làm gì đây ạ? Có hai chữ thôi. Mọi người đoán thử xem là hai chữ gì?

Một bạn nam: Cho đi.

Trong Suốt: Cho đi, rồi, một quan điểm. Ai có quan điểm khác không ạ, hai chữ?

Một bạn khác: Nhận ra.

Trong Suốt: Nhận ra, rất hay ạ. Rất hay, rất hay! Có ai có chữ khác không ạ?

Một Bạn nam: Thay đổi.

Trong Suốt: Thay đổi, quá hay! Rất hay luôn. Có ai có ý kiến khác không ạ? Hai chữ đấy ạ.

Một bạn nữ: Sửa tâm... Sửa mình.

Trong Suốt: Woa! Bạn này nói đúng như ý của anh. Gì ạ?

Bạn nữ đó: Sửa mình.

Trong Suốt: Em giới thiệu đi ạ!

Bạn nữ: Dạ, em là Thủy, 24 tuổi. Là nhân viên PR của một hãng thời trang. Độc thân.

Trong Suốt: Độc thân. Mới độc thân? Nghĩa là? Mới bị khổ đúng không ạ?

Bạn Thủy: Mới thoát khỏi bể khổ.

Trong Suốt: À. (Mọi người cười) Đòi là?

Mọi người: Bể khổ.

Trong Suốt: Tình là?

Một bạn: Dây oan.

Trong Suốt: Đòi là bể khổ, tình là...? Dây oan. Mọi người biết chuyện chôn cùng một cô gái rồi đúng không ạ? Chuyện rất phổ biến! Có người thì đắp chiếu, có người đem đi chôn đấy ạ! Tình chỉ là mối dây như thế thôi. Những cái mối dây nợ nần nhân quả của nhau. Nên là, ai hiểu “đòi là bể khổ, tình là dây oan” thì mình sẽ làm gì ạ? Làm đúng như lời em nói.

Trong Suốt: Đúng như bạn Thủy nói là gì? **Sửa mình.** Nhà Phật dùng một từ hoa mỹ hơn gọi là tu hành. **Tu hành là sửa mình thôi, không có gì cả. Cách duy nhất để mà hết khổ là sửa**

mình. Tuy nhiên nếu người tốt mà vẫn khổ ấy thì phải thêm hai từ nữa, đó biết hai từ gì? Tự sửa mình là chuẩn rồi, chính xác rồi. Nhưng mà nên thêm hai từ nữa, đó mọi người đoán được hai từ đấy. Mời em!

Bạn nữ: *Tu để chuyển nghiệp.*

Trong Suốt: Hai từ, hai chữ thôi mà?

Bạn nữ đó: *Chuyển nghiệp.*

Trong Suốt: Chuyển nghiệp, rất hay ạ. Nhưng ở đây nhấn mạnh chữ người tốt, nghiệp tốt nhiều lắm rồi nên là hai chữ gì ạ? Mời bạn áo xanh.

Bạn áo xanh: *Trung thực.*

Trong Suốt: Trung thực. A! Rất giỏi, rất giỏi. Em tên gì?

Bạn áo xanh: *Dạ em tên Nhi.*

Trong Suốt: Thế nào, tình trạng hôn nhân, có giống bạn này không? (*Chỉ bạn Thủy*)

Bạn Nhi: *Sắp chui vào rọ.*

(Mọi người cười)

Trong Suốt: Ặc! Có một chỗ mà người bên trong thì muốn chạy ra, người bên ngoài thì muốn chui vào. Đó mọi người biết là cái gì ạ?

Vài bạn: *Cái rọ.*

Trong Suốt: Là cái gì ạ?

Các bạn khác: *Toilet.*

Trong Suốt: Là cái nhà vệ sinh đúng không ạ? (*Cười*) Người bên trong thì xong muốn chạy ra, người bên ngoài thì muốn chui vào đấy. Em sắp chui vào đâu rồi?

(Mọi người cười)

Trong Suốt: Chui vào đâu? À..., Tường Huy đây, ngồi đây đúng không? Em sắp chui vào đâu?

Tường Huy: *Chắc em cũng vô chung toilet. Muốn lắm rồi.*

Trong Suốt: Muốn lắm rồi. Đấy. Thôi quay lại đúng từ bạn Vũ Nhi bạn ấy nói là trung thực. Người tốt ấy thì phải thêm hai chữ trung thực. Nhưng mà trung thực với ai ạ? Có phải trung

thực với thế giới không ạ? **Người tốt cơ bản trung thực sẵn với thế giới rồi, nhưng người tốt thường lại chủ quan với chính mình.** Người tốt rất chủ quan. Người tốt ấy, khi mình đã cho là mình tốt rồi, mình luôn nghĩ là mình không có ác tâm. Mình toàn thiện tâm thôi, thế mới chết! Nếu mình nghĩ mình có ác tâm mình sẽ sửa mình giống như bạn Thủy nói. Nhưng vì mình không nghĩ là mình có ác tâm thế là mình có đi sửa mình không ạ? Mà nếu không đi sửa mình thì sửa ai?

Một bạn: *Sửa thế giới.*

Trong Suốt: Mình sẽ đi sửa toàn bộ những người xung quanh mình, để tốt giống như tôi. Giá mà bạn nó tốt như tôi thì có phải là đời tôi đỡ khổ không? Kết quả là? Siêu khổ luôn. Vì bạn nó tốt như tôi được không ạ?

Mọi người: *Không.*

Trong Suốt: Bạn nó làm sao tốt như tôi được? Đã là bạn nó thì làm sao tốt như tôi được. Đấy! Thế mới đau! Nên là người tốt phải thêm hai chữ là “*trung thực*”. **Trung thực** nhưng phải nhớ là trung thực với ai, **với chính mình** ấy... Ở đây có bao nhiêu người có ác tâm giờ tay ạ?

(Nhiều người giơ tay)

Trong Suốt: Rồi, mời bỏ xuống ạ. Những người còn lại là những người không...?

Một bạn: *Không trung thực.*

Trong Suốt: Chuẩn! Không giơ tay chỉ là những người không trung thực mà thôi. Khi mình rất trung thực với chính mình mới thấy ác tâm nổi lên, biết ngay là ác tâm nổi lên.

Một bạn nam: *Không biết đó có phải là ác tâm hay không thì sao?*

Trong Suốt: Thì phải hiểu biết hơn để xem. Những bạn vừa xong không giơ tay là những bạn phải cẩn thận đấy ạ. Là những bạn không trung thực với ai ạ?

Vài bạn: *Chính mình.*

Trong Suốt: Chính mình luôn. Đấy. Thì nhà Phật nói về con đường sửa mình. Hay một từ khác là tu hành.

6.2 Chuyện “Người đánh mất đồng hồ” hay “Khổ đến từ đâu?”

Trong Suốt: Ở đây có bạn Vương bạn đã kể có thể gọi là bạn đã bắt đầu sửa mình đấy. Khi mình đi vào sửa mình, mình thấy đời mình thay đổi. Còn nếu mình chỉ đi sửa người khác thì không đổi được. Vì sao lại không đổi được ạ? Vì **khổ đến từ đâu?**

Bạn nam: Đến từ bên trong.

Trong Suốt: Bên trong mình. **Đau khổ hoàn toàn thực ra đến từ bên trong hết. Đau khổ không đến từ bên ngoài.** Mọi người nghe thêm truyện nữa không ạ? Truyện này gọi là truyện “Người đánh mất đồng hồ”. Cần một người đóng vai nhà giàu, giàu lắm. Nhà giàu và sĩ diện. Có ai không ạ? Nhiều vai phản diện quá nhỉ! Người Đà Nẵng sợ đóng vai phản diện nhỉ! Người Đà Nẵng toàn người tốt mà, toàn người tốt nên ngại đóng vai phản diện. Có ai người Đà Nẵng nào mà không tốt lắm không? Giơ tay đi ạ, nam hay nữ đều được ạ. (Có bạn giơ tay) À được rồi.

Một bạn: À không ạ.

Trong Suốt: Không đóng vai phản diện à, hay em muốn hỏi điều gì?

Bạn đó: Không ạ, khi nào nhà nghèo thì em giơ tay.

Trong Suốt: À, thôi được rồi. Cần một người nhà nghèo và không sĩ diện. Được rồi, em tên gì?

Bạn Trâm: Dạ, em tên là Trâm. Em 40 tuổi.

Trong Suốt: Trâm, 40 tuổi. Rồi, ngày xưa ngày xưa, ở một thành phố nọ có 9 cây cầu. Có một cô gái tên là Trâm tuổi mới tròn đôi lần đôi mươi. (Mọi người cười) Đấy. Nhà nghèo, hàng xóm của Trâm. Cần một người hàng xóm nhà giàu ạ. Cần người hàng xóm nhà giàu. Rồi, em tên là gì ấy nhỉ?

Một bạn: Thảo ạ.

Trong Suốt: Hàng xóm của Trâm là một cô gái đúng đôi mươi. Em bao nhiêu tuổi rồi?

Bạn Thảo: Dạ, em 21 tuổi.

Trong Suốt: Đôi mươi, chuẩn “nguồn” còn gì nữa. Chuẩn “nguồn”! Một cô gái đôi mươi tên là Thảo. Nhà giàu và? Em có dám đóng vai sĩ diện không? (Bạn ấy đồng ý) Rồi, nhà giàu và sĩ diện. Cần một người, à, cần một người phiêu lưu. Giàu có và phiêu lưu. Vai này tốt, yên tâm, ai đóng ạ? Rồi, em tên là gì?

Bạn Hiệp: Dạ em tên là Hiệp ạ. 33 tuổi.

Trong Suốt: Rồi, ở trong vùng đó có một cô gái tên là Hiệp, tính tình rất là phiêu lưu, cứ thấy ai đẹp trai là bám theo ngay. Đấy. Nhưng được cái nhà giàu nên là gì? Nên là chưa khổ đúng không? Đẹp trai bám theo ngay nhưng vẫn còn giàu. Thế thì Hiệp có sở thích là sưu tầm đồng hồ xịn. Nhà giàu mà, nằng đi khắp thế gian tìm những cái đồng hồ xịn nhất, đẹp nhất, dát vàng, đính kim cương hoặc là theo phong cách rất là cổ điển đem về. Và, cứ thấy ai là người tốt mà mình có lòng cảm mến liền tặng cho một cái.

Một hôm Hiệp đến nhà Trâm chơi, thấy hóa ra Trâm là người tốt. Nghèo mà tốt. Thế là Hiệp mới nói là: “*Em vừa đi Anh quốc về. Đây là chiếc đồng hồ của nữ hoàng Victoria ở thế kỉ 17, đính kim cương khảm ngọc đẹp lắm. Đây. Em có hẳn 2 cái, em muốn tặng 2 người.*” Đúng lúc đấy thì Thảo lò dò đi sang. Thảo trông vẻ bề ngoài rất là dễ thương. Tính tình cũng tử tế. Ngoài sĩ diện ra thì không có gì xấu hết. Mà sĩ diện thì khó biết lắm đúng không? Sĩ diện phải giao tiếp lâu mới biết được. Thế là nghe nói chuyện dễ thương Hiệp liền hào phóng rút hai cái đồng hồ ra tặng cho mỗi người một cái.

Từ ngày có đồng hồ, tự nhiên Trâm và Thảo đổi tính nết cho nhau. Trâm đi khắp nơi khoe. Vì bấy lâu nay mình kìm nén mà. Lâu nay mình nghèo, có ai coi trọng đâu, nên tự nhiên mình cầm đồng hồ đi để làm gì? Đứng ở đầu ngõ đúng không, thế là có một bác nông dân chạy qua: “*Ôi chị có thấy con lợn của tôi đâu không?*”, “*Từ khi đeo cái đồng hồ này và đứng ở đây đến giờ, tôi không hề thấy con lợn nào chạy qua cả.*” Đây. Một lúc sau lại có người: “*Có ai thấy thằng bé cầm súng của tôi chạy đi đâu không?*”. Nghĩ một lúc, bảo: “*Từ lúc tôi đeo cái đồng hồ này đến giờ, đồng hồ đẹp cỡ thế kỉ 17 này đến giờ ấy, tôi thấy một đứa bé cầm súng chạy qua đây.*” Hiểu cách khoe đồng hồ chưa? Một thời gian sau, cả vùng nổi tiếng có một chiếc đồng hồ rất đẹp, rất kì lạ xuất hiện ở khu phố đấy và người sở hữu nó là? Em là gì Trâm ấy nhỉ?

Bạn Trâm: *Em là Bảo Trâm ạ.*

Trong Suốt: Bảo Trâm là người sở hữu nó. Lên hẳn báo của thành phố 9 cây cầu luôn. Tất cả mọi người đều biết. Rồi, thế còn Thảo, tự nhiên lại đổi tính. Vẫn đeo cái hồ đấy, nhưng vô cùng trầm lặng. Bạn bè hỏi: thế mà đeo cái gì đấy? Thảo bảo là: “*Ôi giờ, cái đồ vớ vẩn ấy mà.*” Hàng giả, hàng... gọi là gì nhỉ?

Một Bạn nam: *Hàng fake.*

Trong Suốt: Hàng fake? Hàng mã đúng không? “*Đây là đồng hồ mua ở phố Hàng Mã, Hà Nội.*” Mọi người biết hàng mã không ấy nhỉ? Hàng mã là hàng toàn làm bằng giấy, rất đẹp. Cái đồng hồ này chỉ là hàng mã mà thôi. Vô cùng khiêm tốn, không ai viết báo hết. Rồi. Thế là một ngày nọ, cần một người đóng vai tên trộm. Đà Nẵng mình không ai đóng vai xấu đâu ấy nhỉ? Cứ đóng đi, không ngại đâu. Tên trộm có một trái tim vàng, được chưa, thoải mái chưa ạ? (*Mọi người cười*) Tên trộm nam hay nữ đều được.

Bạn Trà: *Em tên là Trà ạ.*

Trong Suốt: Trà, tên trộm, em là gì Trà? Hương Trà à?

Bạn Trà: *Dạ, Thanh Trà.*

Trong Suốt: Thanh Trà, rồi. Ở cách đó mấy chục kilomet. Em ở Huế đúng không?

Bạn Trà: *Dạ, Quảng Bình.*

Trong Suốt: Quảng Bình, à rồi, cách đó mấy trăm kilomet, có một tên trộm nổi tiếng với tài ăn trộm nhưng mà lại có một trái tim vàng tên là Thanh Trà. Nghe đọc báo ở thành phố 9 cây

cầu có một người giàu có cái đồng hồ như thế, tên trộm liền quyết định đến nơi. Và đêm hôm đó, hắn đã đột nhập vào nhà của Bảo Trâm, lấy đi niềm tự hào duy nhất của nàng. Chưa hết, tiện thể hắn mò sang nhà bên cạnh, tên trộm Thanh Trà nghe tin là nhà bên cạnh có một cô gái rất là đẹp sang ngắm phát. Ai dè thấy trên tay cũng có, cũng có gì?

Vài bạn: *Đồng hồ.*

Trong Suốt: Cũng có đồng hồ. Thế là bằng tài ăn trộm thần kì của mình, Thanh Trà đã lấy luôn cả đồng hồ của, của? Em là gì Thảo ấy nhỉ?

Bạn Thảo: *Thanh Thảo ạ.*

Trong Suốt: Thanh Thảo.

Sáng hôm sau mọi người nghe tiếng khóc rống lên từ? Từ chỗ nhà khu đấy, phố đấy. “*Hu hu hu, trời ơi, buồn quá, khổ quá.*” Đố mọi người biết, đó là tiếng khóc của ai? Vang lên cả một khu phố, đó là tiếng khóc của ai? Bảo Trâm hay Thanh Thảo? Mọi người đoán đi ạ.

Các bạn: *Bảo Trâm.*

Trong Suốt: Tiếng khóc rống cả một khu phố của ai ạ? Bao nhiêu người theo trường phái Bảo Trâm giờ tay? Rồi. Bao nhiêu người ủng hộ Thanh Thảo ạ? Không ai ủng hộ Thanh Thảo luôn. Bạn nữ thì ủng hộ Bảo Trâm nhưng riêng 2 bạn nam Bao Công và tiến sĩ Quang lại ủng hộ Thanh Thảo. Em nên cảm ơn những người đấy sau buổi ngày hôm nay.

Tất nhiên là tiếng khóc đến từ nhà ai? Mọi người chạy ra cứ như là chuyện tày trời, hoá ra tiếng khóc đến từ nhà... Bảo Trâm. Thế mới đau! Đố mọi người biết tại sao 2 người cùng mất đồng hồ, một người khóc, còn Thanh Thảo đi ra ngoài miệng cười toe toét, vầy vầy chàng thanh niên Bao Công với cả tiến sĩ Quang rồi lên xe máy đi mất hút chả quan tâm gì. Đố mọi người biết tại sao? Cùng mất 2 cái đồng hồ quý, đẹp tuyệt vời như nhau. Một người khóc, một người bình thường.

Một bạn nữ: *Bảo Trâm nghèo quá! (Thầy cười ha ha)*

Một bạn nữ khác: *Thanh Thảo lỡ nói là đồ giả rồi.*

Trong Suốt: Theo mọi người thì sao ạ?

Bạn nữ đó: *À đúng rồi, vì Thanh Thảo nói là đồng hồ giả với lại giàu có nữa ạ. Còn Bảo Trâm nghèo, có được cái đồng hồ xịn mà mất đi thì đúng rồi phải khóc.*

Trong Suốt: Được, đó là 1 cách nghĩ, có ai có cách nghĩ khác không ạ? Rồi, mời em nói đi.

Bạn nam: *Theo em là vì Bảo Trâm gắn liền với cái đồng hồ giá trị quá lớn, còn Thanh Thảo thì gắn với cái đồng hồ giá trị thấp thì khi bị mất đi thì cũng bình thường.*

Trong Suốt: Vũ Nhi.

Vũ Nhi: Dạ, em nghĩ là thật ra thì bạn Thanh Thảo không muốn bạn Bảo Trâm có cái đồng hồ giống như mình. Nên là khi bên kia bị mất thì mình cũng sướng.

(Mọi người cười lớn)

Trong Suốt: Quá kinh đúng không? Được. Cũng hay. Cũng là một quan điểm tốt.

Trong vùng đấy, có một bạn nữa tên là Vũ Nhi. Vũ Nhi nghe câu chuyện mới nghĩ là gì ạ? Mọi người thì nghĩ rằng là Bảo Trâm buồn vì mất cái đồng hồ, đúng không? Còn đâu Thanh Thảo thì không buồn vì là từ nay trở đi nó...? Nó không có hàng độc nữa. Thế là Vũ Nhi mới lò dò đến điều tra, phỏng vấn, đóng vai phóng viên: *Làm sao chị..?*

Mọi người: *Chị khóc?*

Trong Suốt: Chị “buồn”? Đấy. Xong Bảo Trâm trả lời thế nào? Vì sao chị “buồn”? Tại đồng hồ, đúng không ạ? Vì cái đồng hồ này nó là danh dự của tôi. Cái đồng hồ này nó là vấn đề danh dự của tôi. Tất cả mọi người đều nể tôi, phục tôi, vì...? Tôi có cái đồng hồ. Thế nên là tôi đã trở nên bám chấp vào cái đồng hồ. Khi tôi bám chấp vào cái đồng hồ này, tôi trở nên đau khổ khi mà tôi mất cái bám chấp. Như vậy là gì, tôi khổ vì tôi quá coi trọng cái đồng hồ trong cuộc đời của tôi. Chứ tôi nhớ rằng là cái hồi trước khi gặp con bé Hiệp đấy, đời tôi vẫn ổn mà. Tôi vẫn đi trà đàm cười vui vẻ mà. Có gì đâu! Thế mà không hiểu sao bây giờ mất đồng hồ... Như vậy trước khi mất, khi chưa có đồng hồ, không có đồng hồ có vui không? Bây giờ cũng không có đồng hồ, thì lại...?

Mọi người: *Lại buồn.*

Trong Suốt: Như vậy buồn có phải đến từ cái đồng hồ không? Mọi người hiểu ý không ạ? Trước khi có đồng hồ thì vui vẻ. Bây giờ cũng không có đồng hồ, vì mất rồi mà, thì lại buồn. Như vậy buồn đến từ cái đồng hồ hay đến từ đâu? Trong cả 2 trường hợp đều không có đồng hồ hết, đúng không? Trước khi có đồng hồ thì đang sống bình thường, vui vẻ. Bây giờ, cũng không có đồng hồ tại sao lại buồn? *Vậy thì nỗi buồn có thực sự là do mất đồng hồ hay không?*

Bảo Trâm: *Do là mình xem cái đồng hồ nó có giá trị cho nên mất đi cho nên mới buồn. Còn Thảo không xem nó có giá trị nên không buồn.*

Trong Suốt: Trước khi có đồng hồ, tôi đến dự trà đàm của anh Trong Suốt, rất vui vẻ thoải mái. Nhưng mà lại gặp con bé Hiệp đấy, đúng hôm đấy, thế là bây giờ tôi cũng chẳng có đồng hồ trên tay mà tôi lại buồn. Xin chị Vũ Nhi hãy trả lời cho tôi biết tại sao? Đấy, phỏng vấn ngược lại. Vũ Nhi trả lời đi!

Vũ Nhi: *Dạ, do là chị thấy cái gì là quan trọng với chị thì nó sẽ làm cho chị khổ.*

Trong Suốt: Uh, trước khi tôi có cái đồng hồ thì đồng hồ có quan trọng không?

Một số bạn: *Không.*

Trong Suốt: Chả quan trọng gì, cái đồng hồ là cái gì tôi đâu có biết đâu. Nhưng mà khi tôi có đồng hồ rồi tự nhiên nó trở thành? Quan trọng. **Như vậy tôi buồn vì tôi đã quan trọng hoá một thứ vốn không quan trọng.** Đấy. Trâm tuy rằng mất đồng hồ nhưng học được bài học vô cùng quý. Tôi buồn không phải vì cái đồng hồ mà là cái sự quan trọng hoá của tôi vào cái đồng hồ. Trước khi có đồng hồ tôi hạnh phúc. Bây giờ mất đồng hồ, tôi khổ. Tôi khổ không phải vì cái đồng hồ. Tôi khổ vì tôi đã quan trọng hoá một thứ mà vốn không quan trọng. Không có đồng hồ thì vẫn sống bình thường đúng không? Có đồng hồ xong thì cũng xem giờ như bình thường thôi.

Thế là Nhi lại sang nhà hỏi phỏng vấn Thảo: “*Tại sao mất đồng hồ em lại không buồn?*”. Thảo trả lời: “*Đối với em nó chỉ là cái để xem giờ. Không có cái xem giờ này, thì sẽ có cái xem giờ khác. Em có 2 người sẵn sàng tặng cái xem giờ cho em rồi. Đấy. Thì việc gì em phải buồn!*”

Đúng chưa? Nếu mình coi cái đồng hồ là cái xem giờ, nó quan trọng không? Chả quan trọng. Hết, mất cái này thì... đeo đồng hồ như kiểu của Trung Quốc vẫn xem được giờ. Thì có gì mà buồn! Nhưng mình đã coi nó quan trọng hơn cái xem giờ mất rồi. Cái đồng hồ trở thành danh dự, niềm tự hào, và nó quá quan trọng mất rồi, nên mình khổ vì mất. Trâm học bài học được chưa?

Bạn Trâm: Dạ.

Trong Suốt: Đấy, bạn Trâm đã học được bài học rất quan trọng. **Nỗi khổ không phải đến từ mất đi cái đối tượng bên ngoài, nỗi khổ bởi vì mình đã quá quan trọng hóa đối tượng đấy trong cuộc đời của mình.** Hết, chỉ thế thôi.

(Mọi người vỗ tay)

Nhắc lại là **nỗi khổ không đến từ đối tượng bên ngoài bị mất đi mà nỗi khổ đến từ việc mình đã quá quan trọng đối tượng đó trong cuộc đời mình.** Bây giờ mình thay chữ đồng hồ bằng chữ **chồng** xem! Nỗi khổ không đến từ việc mất chồng. Mất chồng nghĩa là gì? Chồng lãng nhãng cô khác gọi là mất chồng đấy! Mà nỗi khổ đến từ việc mình đã quá quan trọng cái ông chồng trong cuộc đời của mình, đúng chưa? Thay chữ đồng hồ bằng thứ khác đi ạ, còn chữ nào thay được nữa không ạ? **Danh dự** đúng không ạ? Chữ gì nữa ạ? **Bạn bè, tiền bạc, con cái**, tất cả những thứ đấy. Nỗi khổ không phải mình bị những thứ ấy xa lìa mình, nỗi khổ vì mình đã quá quan trọng nó trong cuộc đời mình. Em chia tay anh ấy có khổ không? Em chia tay kiểu gì, kiểu chính thức hay kiểu?

Bạn nữ: Bị đá, một hai tháng sau thì đau đớn tội lỗi...

Trong Suốt: À, rồi rồi, nỗi khổ không đến từ tên phụ bạc mà nỗi khổ đến từ việc mình đã quá coi trọng tên phụ bạc đó trong cuộc đời của mình, đúng chưa? Đấy cũng là con người thôi mà! Đấy là nói đùa thôi chứ nhân quả hết, chắc em đã từng đá hấn trong các đời trước xong rồi đến ngay với một thằng khác, đúng chưa? Thì em mới có ngày hôm nay chứ! Như vậy nỗi khổ không đến từ cái anh đấy! Vì sao? Tại sao lại thế? Vì trước khi quen anh ấy, em có khổ không? Đấy, không có ai, không yêu ai, có khổ không?

Bạn đó: Không.

Trong Suốt: Không khổ. Bây giờ anh ấy bỏ em rồi, em cũng chả yêu ai, tại sao lại khổ? Giống cái đồng hồ không? (Mọi người cười)

Mọi người: Có.

Trong Suốt: Giống hết cái đồng hồ gì nữa! Trước khi quen anh ấy, em chả khổ gì hết, đúng không? Bây giờ anh ấy bỏ đi, em cũng chả có anh ấy, thế sao lại khổ? Vậy nỗi khổ có đến từ anh ấy không? Nỗi khổ đến từ đâu? Mình đã quá quan trọng họ trong cuộc đời mình. Mình đã quá quan trọng người ta trong cuộc đời mình, trong khi người ta đến rồi đi là chuyện bình thường. Đủ duyên thì đến, hết duyên thì đi, thế thôi. Đủ duyên thì đến với mình và mấy tháng sau thì đi... Mấy năm sau thì đi?

Bạn đó: Hai năm ạt!

Trong Suốt: Hai năm sau hết duyên thì đi. Cái đồng hồ cũng thế thôi, đủ duyên thì đến hết duyên thì đi, đúng chưa? Thế thôi.

(Em bé hút cốc nước rọt rọt rồi nói: "Hết rồi!" Tất cả mọi người đều cười)

Đủ duyên thì đến, hết duyên thì đi thôi, đúng không? Như vậy những ai đã từng mất cái gì đó đừng tiếc nữa! Vì sao? Mình khổ vì sao?

Bạn nữ: Mình đã quá quan trọng...

Trong Suốt: Mình đã quá quan trọng cái đấy trong cuộc đời mình.

Bạn đó: Trước đây em cũng đau khổ nhưng mà bây giờ em không còn đau khổ nữa.

Trong Suốt: Đúng rồi. Tốt! Tí ra kia cái kính của em rơi xuống, bị giẫm chân lên, nó vỡ, em có khổ không?

Bạn đó: Dạ bây giờ em hết khổ rồi.

Trong Suốt: Trước đây mình không có kính, mình có khổ không? Không khổ. Vậy bây giờ chả có kính... lẽ ra phải không khổ chứ! Nếu mình khổ vì sao? Mình đã quá coi trọng đôi kính trong cuộc đời mình. Người tốt có cái dở là rất coi trọng những thứ khác. Người xấu đôi khi lại chả coi trọng, nhưng người tốt thì sao? Đặc biệt coi trọng những thứ khác xung quanh mình, nên là người tốt hay khổ, đúng chưa? Người tốt rất coi trọng bạn bè, chồng con, tất cả mọi thứ, rất coi trọng. Thế là khổ vì sao? Vì mình đã quá quan trọng hóa nó. Nếu mình chỉ coi trọng thì không sao nhưng mình đã coi trọng đến mức quan trọng hóa nó hơn mức cần thiết. Đúng chưa? Nên người tốt phải cảnh giác, phải trung thực vì thế đấy!

6.3 Chuyện “Đại sư mất đồng hồ”

Trong Suốt: Nghe chuyện đại sư mất đồng hồ không? Nghe không ạ?

Mọi người: Có ạ!

Trong Suốt: Cần một người đóng vai đại sư! Nam hay nữ đều được, nữ đại sư được, nam đại sư cũng được, không có giới hạn. Vai này vai tốt, yên tâm, không có tính xấu nào luôn. Có ai đóng vai đại sư không ạ? Hôm nay có nhiều chuyện có vai đại sư nhỉ? Nắm lấy cơ hội làm người tốt đi, mọi người? Ai ạ? Ai đang cúi mặt xuống sẽ làm đại sư. Áo xanh, đây, vì em cúi mặt xuống thế này chứng tỏ em thích làm đại sư, vì đại sư lúc nào cũng gì? Đại sư mà! Phải thế này chứ! (*Thấy cúi mặt xuống*) (*Cười*) Em tên gì?

Diệu Hồng: Dạ em tên Diệu Hồng.

Trong Suốt: Diệu Hồng, tên hay, hợp với đại sư đấy. Quá hay luôn! Hồng là từ bi, Diệu là kì diệu. Từ bi và kì diệu. Em làm nghề gì?

Diệu Hồng: Em làm kế toán.

Trong Suốt: Từ bi và kì diệu. Rồi. Cùng trong thành phố đấy, có một nữ đại sư tên là Diệu Hồng. Tên trộm Thanh Trà mang hai đồng hồ đến cúng dường cho đại sư. Tên trộm tử tế, trái tim vàng đấy, hiểu không? Tên trộm chỉ ăn trộm để làm gì biết không? Ăn trộm để dạy cho hai người một bài học, thế thôi. Còn trộm xong lại mang đến cúng dường cho đại sư. Rồi, đó mọi người biết đại sư Hồng làm gì ạ?

Một bạn: Không nhận ạ.

Trong Suốt: Sao lại không nhận! Đây là đại sư xin. Đại sư lập tức cầm một cái lên bán đi lấy tiền để làm từ thiện còn cái còn lại, ngài đeo ngay trên tay mình và ai đến cũng kể về câu chuyện lúc này kể - câu chuyện mà Trâm, rồi Thảo rồi Thanh Trà đấy để giáo dục người khác. Xin không? Đại sư dùng một nửa để làm từ thiện, một nửa để dùng làm giáo dục. Sướng chưa? Vai sướng chưa?

Thế thì câu chuyện trở nên nổi tiếng cả vùng luôn. Từ khi nó trên tay đại sư, nó càng trở nên nổi tiếng hơn. Vì cái đồng hồ đó đi kèm một câu chuyện rất hay nữa, thế là câu chuyện ngày xưa nổi tiếng cả thành phố chín cây câu bây giờ lên báo của cả nước. Ai ai cũng biết rằng đại sư có một chiếc đồng hồ rất quý. Thế là lại có một tên trộm khác. Cần một tên trộm khác! Nào! Mọi người xung phong đi!

Anh Thư: Em!

Trong Suốt: Rồi, Anh Thư, có một tên đạo chích. Em quê ở đâu?

Anh Thư: Em ở Đà Nẵng.

Trong Suốt: Rồi, Đà Nẵng luôn à? Trong cùng thành phố có chín cây cầu có một tên đạo chích họ Anh tên Thư, bề ngoài của hắn thì rất là xinh đẹp và tử tế, nhưng bên trong là một kẻ tham lam vô độ, cứ nghe cái gì quý là tìm cách lấy cho bằng được. Câu chuyện của đại sư Diệu Hồng nổi tiếng khắp cả nước rồi, nên là Anh Thư cảm thấy cái đồng hồ đây rất tuyệt vời. Đại sư thì ở một ngôi chùa trong một cái huyện nhỏ, Anh Thư đến giả vờ làm người hành hương đến ăn nhờ ở đậu. Nên nhớ vì câu chuyện nổi tiếng các nhà báo rất hay đến phỏng vấn đại sư.

Thế rồi một hôm nọ nhân lúc đại sư đang ngủ không để ý, Anh Thư đã vào và cuỗm ngay chiếc đồng hồ nổi tiếng Việt Nam của đại sư Diệu Hồng. Hôm sau, đại sư tỉnh dậy, mọi người đến phỏng vấn và thấy rằng trên tay của đại sư không còn chiếc đồng hồ nữa. Ai cũng nghĩ rằng đại sư phải có một thái độ, ít nhất là cũng phải tìm cách để tìm nó, đúng không? Nào ngờ thấy đại sư đứng trước cửa nhảy múa những điệu múa hết sức là kì quái, rất vui vẻ đấy. Mọi người tưởng tượng bạn Diệu Hồng là một đại sư, bạn ấy khoa chân múa tay nhảy trước cửa trông như thế nào. Thế là mọi người vô cùng ngạc nhiên. Phóng viên Vũ Nhi lại nhanh nhẩu đến ghi ghi chép chép: *“Xin nữ đại sư cho biết, tại sao đại sư ngài lại vui vẻ đến như vậy?”*. Thế là đại sư bảo: *“Ta rất vui vì chiếc đồng hồ ấy rất là quý đối với ta, với cả cái chùa này, khi nó mất tức là nghiệp xấu của ta đã được tịnh hóa bớt. Ta rất vui vẻ vì đã được tịnh hóa nghiệp.”* Đấy, đấy là cách mất đồng hồ của đại sư đấy! Đáng học tập không?

Thế nhưng chưa hết, đại sư thấy Vũ Nhi đến, thế là bảo: *“Ra đây các con, ta bảo cái này”*. Học trò của ngài bảo: *“Thôi để bọn con đi báo cho công an thành phố, để tìm tên trộm, lấy lại cái đồng hồ nổi tiếng cho ngôi chùa của mình.”* Lấy lại là lấy lại cái hào quang và danh dự cho ngôi chùa chứ! Mất đồng hồ rồi ai phỏng vấn nữa, đúng chưa? Thế là học trò của đại sư Diệu Hồng xúm lại để đi báo công an. Ngài bảo: *“Thôi từ từ, đừng báo, đừng báo, nghe ta nói đã!”*.

Thế là mọi người quay lại. Đại sư Diệu Hồng bảo là gì? Các con hãy chia làm hai tốp, tốp thứ nhất đứng canh ở cổng huyện, nếu công an đến hỏi là: *“Nghe bảo cái đồng hồ quý báu bị mất rồi có đúng không và mất lúc nào?”* thì con phải bảo là: *“Chưa chắc nó đã mất, có thể nhà sư Diệu Hồng đã làm rơi mất”*. Đấy, tốp thứ hai là mau mau đi khắp làng xóm nói với mọi người rằng là: *“Tên trộm ở đâu trốn mau vì công an tìm đến đây rồi, trốn thật xa vào, càng xa càng tốt”*. Thế là học trò của ngài chia làm hai tốp, một tốp ở trước cửa đợi công an đến để câu thời gian cho tên trộm chạy trốn, tốp còn lại đi khắp làng xóm để đánh động, để tên trộm Anh Thư đang núp ở đâu thì cao chạy xa bay.

Mọi người thấy kì quái quá! Lẽ ra đại sư đã nhảy múa những điệu múa kì quái đã là kinh khủng lắm rồi! Đàng này lại còn đi giúp tên trộm chạy thoát thì mọi người lại quay lại hỏi. Vũ Nhi: *“Tại sao đại sư Diệu Hồng lại làm điều kì quặc như vậy? Đáng ra ngài phải hợp tác với cả chính quyền bắt tên trộm, lấy lại vinh quang cho ngôi chùa chứ! Thấy không thấy là từ ngày có cái đồng hồ đó thì ngôi chùa này vinh quang hẳn hay sao!”*.

Diệu Hồng nói gì biết không? *“Ta rất lo cho tên trộm đấy! Ta mất đồng hồ thì không sao, ta vẫn sống thoải mái bình thường, nhưng nếu nó bị bắt thì sao? Chắc chắn là trừng phạt rất nặng nề rồi. Đúng chưa? Ta mất một thứ chẳng quan trọng, và mất thì chẳng sao vậy tại sao ta phải quan tâm. Nhưng nếu nó bị bắt thì nó bị bắt bởi một tội rất là quan trọng: ăn trộm, và như vậy rất là tệ. Tù nặng là chắc!”*. Thế là ngài hành động. Và Anh Thư quả nhiên nhờ được đánh động đấy, thoát khỏi công an và đã? Đã gì ạ?

Mọi người: Cao chạy xa bay.

Trong Suốt: Đã quay lại. Vào một đêm nọ, mưa gió mịt mù, Anh Thư đã quay lại với đồng hồ trên tay để trên bàn của đại sư Diệu Hồng. Lần này đại sư tỉnh ngủ, đại sư đã biết là tên trộm đã vào và trả đồng hồ. Anh Thư liền nói với đại sư: “Xin Thầy cho con đi theo làm đồ đệ tu hành với!”. Đây, kết thúc câu chuyện đại sư mất đồng hồ như thế nào.

(Mọi người vỗ tay)

6.4 Ba cách đối diện đau khổ

Trong Suốt: Như vậy cách mất đồng hồ như đại sư có oách không ạ? Mọi người thấy khác nhau giữa đại sư mất đồng hồ với người thường mất đồng hồ chưa ạ? Mọi người thích giống ai trong câu chuyện? Mọi người thích giống Trâm này, giống Thảo này hay là giống Hồng ạ?

Một bạn nữ: Em sẽ chọn giống Hồng.

Trong Suốt: Đây, mọi người nên học tập đại sư Diệu Hồng. Mất đồng hồ xong thì việc đầu tiên là gì? Nhảy múa. Việc thứ hai là gì?

Ngọc Nhân: Quan tâm đến đau khổ của người khác.

Trong Suốt: Quan tâm đến đau khổ của tên trộm chứ không phải quan tâm đến đau khổ của mình. Ví dụ, bị chồng tát xong phát, đầu tiên làm gì? “Ôi giờ ơi, cảm ơn anh, em đã thoát xong nghiệp xấu!” (Mọi người cười) Thế là Yên đứng trên giường nhảy múa, đây, trong sự ngỡ ngàng của chồng và con, đứng chưa? Sau đây là gì ạ? Anh ấy có khổ không? Tát anh ấy có đau tay không? Anh có buồn lòng không?

Một bạn nữ: Nếu thế thì ông ấy lại bảo mình bị thần kinh! (Mọi người cười)

Trong Suốt: (Cười lớn) Đây, đây gọi là trường hợp tốt nhất, cách tốt nhất là hành xử như vậy. Đứng trên giường nhảy múa xong đến xoa tay rồi hỏi anh có buồn không, hay chưa giải quyết nỗi buồn.

Tốt số hai là giống ai? Thanh Thảo. “Ôi giờ, chồng quan trọng quá gì. Mình khổ không phải là vì chồng, mình có khổ là vì mình quá coi trọng ông chồng trong cuộc đời mình.” Đứng chưa? Nên mình đi phóng sinh thôi! Một nửa bát hên phóng sinh, (Mọi người cười) nửa bát còn lại thì sao? Phóng sinh nốt! Buồn cười nhỉ! Nửa phóng sinh nốt chứ làm gì nữa, đứng không? Đây là loại số hai.

Loại số ba là gì? Khóc rống lên như là Trâm. Hàng xóm chạy đến: “Tại sao em khóc?”. “Chính vì hấn, hấn đã làm em khổ. Đời này em khổ chỉ vì hấn thôi! Em là người tốt, em toàn làm điều tốt, em sống tốt, thế mà hấn lại hành xử xấu với em.” Đây, đây là 3 cách hành xử đây, cùng một việc. Cách nào sẽ là khổ nhất?

Mọi người: Cách số 3.

Trong Suốt: Cách số 3 khổ nhất. Nhưng mọi người lại hay làm theo cách nào nhất?

Mọi người: Cách số 3.

Trong Suốt: Thật là nghịch lý, đúng không ạ? Từ nay chúng ta hãy chuyển sang cách tối thiểu là... cách số... 2. Còn nếu mà tu hành tiến bộ hơn thì... cách số 1. Đấy, đấy là cách người tốt đối diện với đau khổ đấy!

Một người tốt đối diện với đau khổ bằng 3 cách, đúng không ạ? Cách của Trâm, cách của Thảo và cách của Hồng. Các bạn bầu cho ai? Các anh lại bầu cho Thảo cho mà xem! Ai bầu cho Hồng giơ tay ạ! Ai bầu cho Thảo giơ tay ạ! Rất tốt. Đấy, biết ngay các anh bầu cho Thảo mà! Ai bầu cho Trâm giơ tay ạ? Rồi, rất tốt. Như vậy ngày hôm nay, về buổi trà đàm, chúng ta có thể nói chuyện thêm một lúc nữa nhưng mà bây giờ sẽ chỉ trao đổi thôi. Còn câu chuyện mình kể hôm nay đến đây là kết thúc, hẹn gặp lại mọi người với những câu chuyện lãng xẹt trong lần sau. Thân ái chào các bạn! (*Mọi người vỗ tay*)

Còn ai có trao đổi gì không ạ? Thành phố 9 cây cầu của những người trầm lặng, những người tốt và trầm lặng. Mọi người nói đi ạ! Trâm nói đi!

7. Vì sao không có chồng?

Bạn Trâm: Nhân quả là mình gieo nhân xấu thì gặt quả xấu, nhưng nếu mà không chồng thì vì gì anh?

Trong Suốt: Không có chồng đơn giản vì mình không có duyên với người đấy, mình không có duyên với ai hết. Đơn giản như thế này này, khi em chết, đời trước khi em chết ấy, nghiệp lực kéo em đến vùng đất mới, một vùng tái sinh mới với bố mẹ mới đấy. Thì những người có duyên với mình ấy, khi chết họ cũng tái sinh với bố mẹ mới. Những người không có duyên với mình họ sẽ không đến cái khu hoặc là cái khoảng cách gần với mình vì mình không có duyên với họ nữa. Những người không có duyên với mình họ sẽ không đến gần mình, vì đơn giản là không đủ duyên. Họ gặp bố mới mẹ mới hoặc họ gặp mình rồi nhưng cái duyên không đủ để mà cưới nhau thì chỉ yêu nhau một lúc thôi, thậm chí chỉ cảm mến nhau rồi nó hết.

Có nhiều trường hợp chỉ cảm mến nhau một lúc rồi hết, không đến đoạn yêu luôn, chỉ là quý, cảm mến một tý và thích thích một tý thôi, xong một ngày nào đó nhạt đi, xong rồi hết chẳng còn gì nữa. Nghĩa là gì? Nghĩa là trong cuộc đời này mình không có duyên với ai hết. Còn không có gì đảm bảo đời sau mình sẽ không có duyên. Có khi đời sau mình lại có duyên với những người khác thì cái đó vận hành theo luật của nhân quả. Cái đó là việc rất bình thường. **Cái không bình thường ở đây là gì? Là mình cho rằng là không có chồng là không tốt. Đấy. Khi mình hiểu nhân quả rồi thì mình thấy rằng là có hay là không có đều là nhân quả hết, đủ duyên thì có, không đủ duyên thì thôi, và mình cho nó là bình thường. Khi cho nó bình thường thì chẳng có vấn đề gì hết.**

Bạn Trâm: Em muốn hỏi là do nhân quả gì mà không có chồng?

Trong Suốt: Không đủ duyên, không có duyên với ai hết. Ví dụ anh chẳng hạn, anh không định lấy vợ. Trong trường hợp của anh thì ngược lại, nghĩa là không muốn lấy vợ mà vẫn phải có vợ. Đau thật! Mình không muốn lấy vợ luôn. Năm 30 tuổi mình phát tâm là gì? Không lấy vợ. “*Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, lấy nhau rồi nham nhờ lắm em ơi!*” (Mọi người cười) Em cứ tưởng lấy chồng là sướng, đúng không? Đây là một sự thiếu kinh nghiệm sống. Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, nhớ câu đây, lấy nhau rồi nham nhờ lắm em ơi! Đây, bạn Yến bạn biết rõ điều đây đúng không? Lấy nhau rồi là nham nhờ ngay.

Thế nên anh quyết định không lấy vợ, anh phát tâm là không lấy vợ. Tuy nhiên nhân quả thì thôi, nếu ai hỏi cưới mình thì mình lấy. Chứ mình không đóng cửa mình hoàn toàn vì mình hiểu là duyên nó thế. Lúc đây anh đã hiểu về chữ duyên rồi, mình không muốn lấy vợ nhưng đủ duyên thì sao? Vẫn lấy. Chứ không phải là không muốn lấy vợ mà đủ duyên là không lấy. Anh hay nói với cả bạn bè là: “Đời này tôi có thể có một vợ, không vợ hoặc n vợ.” Duyên mà, nhờ mình có duyên với khoảng 7 cô thì sao? Đây, thế là anh sống như vậy. Rồi một ngày đẹp trời nọ, một cô gái vô cùng xinh đẹp, tốt bụng, nói chung là tuyệt vời luôn, đây, đã đến... cầu hôn anh. (Mọi người cười) Đâu, cô gái đây đâu rồi? Cô gái, cô gái!

Vợ Trong Suốt: *Cô gái đây!*

Trong Suốt: Mọi người quay lại nhìn cô gái một lần đi! Xinh không? Phúc hậu không?

Mọi người: *Có ạ!*

Một bạn: *Người Đà Nẵng.*

Trong Suốt: Thế thì lấy vợ xong mình bảo: “Thôi, chả cần có con”, nhưng... cuối cùng... thì sao?

Một bạn: *Hai đứa.*

Trong Suốt: Hai người có duyên với mình lại mò đến nhà mình. Đây, một cháu đây. Đây, chuyên gia về ô tô và cảnh sát. Còn một cháu kia, chuyên gia về bớ. Bớ là gì mọi người biết không ạ? Bớ là gì? Mẹ ơi, bớ bớ!

Nadhi (con Thầy): *Bớ là bú!*

Trong Suốt: Đây, một chuyên gia về cảnh sát và một chuyên gia về bú vẫn mò đến. Như vậy là mình hiểu là duyên rồi, mình không cần mong đợi gì luôn. Dù duyên nó vẫn đến, cái tốt nó vẫn đến. Mà không đủ duyên thì không đến được. Không đủ duyên thì sao? Mình đã từng yêu đương nhiều lần rồi mà có cưới những người ấy đâu. Những người mình đã từng yêu thì mình chả cưới, người mình chả yêu tí nào, lúc ấy gặp nhau chả yêu tí nào luôn. Khi quyết định cưới nhau mình còn chưa hôn nhau cái nào luôn, thế mà cuối cùng lại gì? Lại cưới. Còn bao nhiêu cô: “*Anh sẽ cưới em, anh quyết tâm cưới em*” rồi cuối cùng là gì? Cuối cùng chả đến với nhau được.

Cái cô mình quyết tâm cưới hẳn hoi đây, còn chả đến được. Nên mình hiểu rõ ràng là chuyện tình yêu, tình cảm vợ chồng hoàn toàn là duyên số. Khi mình cho nó là duyên số, mình

không còn coi trọng nó nữa. Khi mình không còn quá coi trọng nó nữa thì mình sống đầu tiên là trong tâm mình an lạc, cái thứ hai là cái đủ duyên vẫn xảy ra như bình thường. Đây, em nên sống như vậy. Không coi trọng nữa, đến thì đến, không đến thì thôi! Có gì đâu! Biết đâu một ngày nào đó có một anh đẹp trai, cao to, khỏe mạnh đúng không? Đến cầu hôn em, có thể mà!

Bạn Trâm: *Ồi giời ơi!*

Trong Suốt: *Ồi giời ơi! (Cười) Có thể như thế, có thể.*

8. Ba ý chính của Trà Đàm

Trong Suốt: Được rồi, còn ai còn hỏi nữa không ạ? Bây giờ mình sẽ đi cầu hôn ấy nhỉ? Hôm nay mình có một cái việc là sau buổi này sẽ đi cầu hôn cho một cô học trò của mình.

Vợ Trong Suốt: *Đi nghe cầu hôn chứ!*

Trong Suốt: Ừ, đi nghe cầu hôn nhưng thực chất là đi cầu hôn. Đòi nào nhà gái đến nhà trai xong rồi lắng nghe, đợi. Bản chất câu chuyện là cầu hôn, đi hỏi chồng đây, đi hỏi chồng cho người học trò của mình. Học trò có ngồi đây không nhỉ? Còn ai hỏi gì không ạ? Thế thì trước khi mọi người kết thúc câu chuyện thì mình nhấn mạnh lại mấy ý chính này.

Một là người tốt thì vẫn khổ, thậm chí là dễ khổ. Tại sao lại dễ khổ? Dễ khổ vì khi mình tốt mình mong người khác tốt với mình, đúng chưa? Nên là mình dễ khổ. Vì thực ra xung quanh mình chả biết có gì sẽ xảy ra. Gì nữa?

Người tốt muốn hết khổ thì đầu tiên là phải trung thực, vì nếu không thì mình không biết là mình có ác tâm, mình không chịu sửa mình thì không bao giờ hết khổ được.

Cái cuối cùng nữa là phải sửa mình. Người tốt dễ khổ. Dễ khổ thì đừng đổ lỗi bên ngoài mà hãy tìm cái lỗi bên trong mình. Tìm lỗi bên trong mình, trung thực với mình rồi, sửa mình rồi mình sẽ hết khổ.

Ba nguyên tắc đơn giản vậy thôi. Còn cách sửa mình thế nào thì nó không nhanh được. Đó là một quá trình nhà Phật gọi là tu hành đấy. Mọi người nên đi vào tu hành. Đây là nhớ là đi vào tu hành không phải đi vào ăn chay niệm Phật. Đi vào tu hành là đi vào sửa mình, tìm một con đường tốt, một người thầy tốt, một cái sự hướng dẫn – một giáo pháp tốt để mà sửa mình. Và khi mình sửa được mình rồi thì sẽ có hạnh phúc chân thật, còn nếu không thì hạnh phúc của mình nó rất là giả tạo.

Đây, đây là ý chính của ngày hôm nay và mình rất mong là ở đây các bạn sẽ có những người đi vào con đường tu hành và sẽ có được hạnh phúc thật sự. Rất mong điều đấy. Cảm ơn các bạn. *(Mọi người vỗ tay)* Thế thôi ạ, mình lên đường đi nghe cầu hôn đây! Nhà gái nghe cầu hôn nhà trai!

Huệ Thảo: Ở Đà Nẵng mình có một nhóm phóng sinh Trong Suốt, trên facebook có, thì mọi người nếu mà tập theo chị đó khi nào gặp chuyện đi phóng sinh thì có thể tham gia cùng nhóm.

Các bạn: Sáng thứ hai này có.

Trong Suốt: À sáng thứ hai này à? Đi luôn! Được. Sáng thứ hai tuần này, mấy giờ, ở đâu?

Ngọc Nhân: Dạ, 6h30 có mặt tại dưới chân cầu Cẩm Lệ. À, còn nếu được nữa thì 6h mọi người cùng nhau gặp ở chỗ chợ đầu mối ngay chỗ ngã tư Lê Nổ - Lê Sát để cùng mua đồ với nhau.

Để mọi người nhận cái thông tin thì lên facebook, mọi người like cái fanpage: “Phóng sinh Trong Suốt” hoặc là “Phóng sinh Trong Suốt Đà Nẵng”, cả hai đều có đưa thông tin hết. Hoặc là mọi người nếu muốn nhận thêm những cái bài ghi âm những buổi trà đàm trước đây hay quan tâm gì thêm về con đường và muốn biết nhiều thông tin khác thì gửi email cho Nhân,

Nếu muốn nhận thông tin thì mọi người ghi tên và email. Một số người mà đã gửi email và tin nhắn cho mình thì khỏi cần ghi lại nhé, mình có lưu.

Lưu ý: Trên đây chưa phải là cách giải quyết tận gốc mọi vấn đề mà bạn đang gặp phải. Nếu bạn muốn tìm đến một con đường hướng tới tu hành Phật Pháp chân chính có cơ hội giúp vượt thoát khổ đau.

Xin liên hệ với Hồng Nhung qua
- Email – nguyen.hong.nhung.1504@gmail.com
- Số điện thoại: 094.888.8585